

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

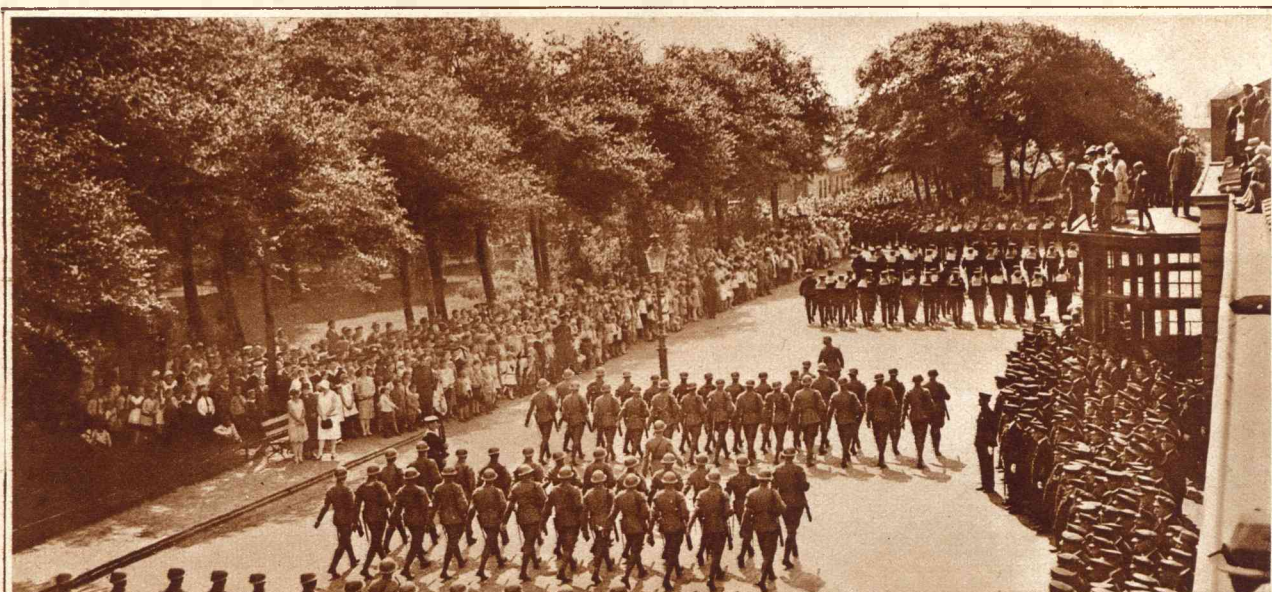
REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURGWAL 262
TELEFOON INTERC. 43304

DE DILIGENCE HERLEEFD

Is 't het contrast van de sprankelende bloeiende jeugd met haar historische costumeering en ouderwetsch vehikel, dat zoo'n charme verleent aan dit aardig tafereel waarvan te genieten viel op het gedachtenisfeest aan de Eerste Californiërs, onlangs te Antario genierd?

Koninginnedag Hier en Elders

Op het stationsplein te Den Helder werd een groote parade gehouden, afgenomen door den vice-admiraal Quant.

Een uitgelezen Koninginnedag dit jaar. Stralend zomerweer — een Zaterdag — maand- en week-salarissen zijn gebeurd — dus de gegadigden kunnen, terug uit hun vakantieoorden, naar hartelust de bloemetjes buiten zetten. Hetgeen ze dan ook gedaan hebben. Overal in den lande is de verjaardag van ons Staatshoofd opgewekt en blij gevierd.

Voor Amsterdam als hoofdstad heeft zijn reputatie op dat gebied weer weten te handhaven. In de vroege morgenuren schalde de muziek al door de straten van rondtrekkende korpsen. Straten, die door de nationale kleuren overhuifd, een buitengewoon levendigen aanblik boden niet alleen door een langzaam voortschuifelende, compacte menigte maar vooral ook door het dit jaar ontzaglijk aantal negotianten van de meest varieerende koop-

De kramenfile langs het Damrak.

Foto hieronder:

Door „Wat ook vall", trouw staat pal" werden evenals andere jaren feesten en optochten georganiseerd, waaraan vooral door de jeugd ijverig werd deelgenomen.

Haarlem zou geen „bloemenstad" zijn wanneer er geen bloemencorso werd gehouden. Deze onder bloemen bedolven auto had tevens een radio „aan boord", was dus feitelijk een rijdend bloemen-instrument.

„pied à terre" van de Jubilarisse had men eenvoudig een carré geformeerd van aanlokkelijke uitstallingen, die wel niet te klagen hebben gehad van te slappe zaken op dezen bevoorrechtten dag, waarop alle factoren zoo prachtig samenwerkten om dit volksfeest goed te doen slagen.

Hoogtepunten van het programma vormden natuurlijk de feesten in het Stadion met een uiterst gevarieerd programma, voor elk wat wils, en later op den dag bij donkeren avondhemel het traditioneele vuurwerk, dat dit jaar evenwel van een bepaalde traditie afweek doordat het niet meer de Amstel was, waar het afgestoken werd voor een

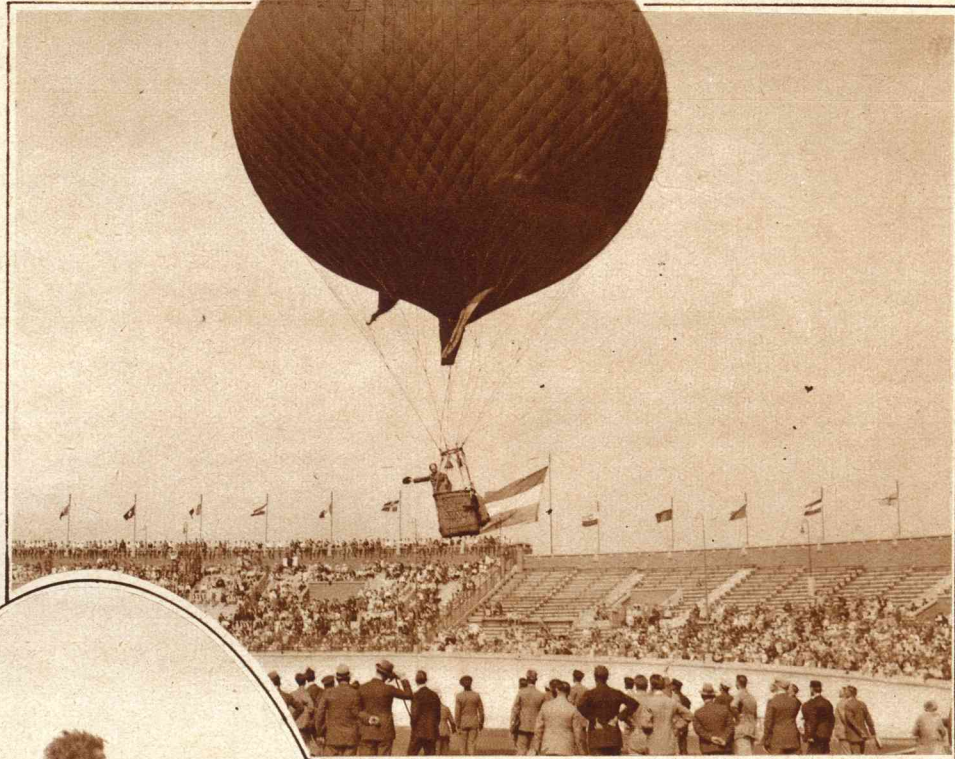
IN HET STADION — Een komisch duet.

Hiernaast: Een die „vierhoog" fietst.

duizendkoppige menigte (opeengedrongen langs de boorden) op Weesperzijde en Amsteldijk mitsgaders een groot contingent dobberende op de weerkaatsende golven van onze kalmvlietende rivier, maar thans voor het eerst op een wijde woestijnvlakte in Zuid. Eischen van verkeer, veiligheid en ruimte hadden helaas deze plaatsverandering in de oogen der autoriteiten wenschelijk gemaakt.

Maar op zichzelf was dit pyrotechnisch festijn een lust voor de oogen (en de ooren?) der ontelbare kijklustigen, die niet graag ontbreken zouden bij en stralende en knetterende finale van een ouderwetschen Koninginnedag, hoewel na deze officiëuze finale voor gansche drommen en karavanen het eigenlijk einde nog lang niet gekomen was, vooral niet nu er een heerlijk-vrije Zondag volgde op dit zonnig Koninginnefeest.

D.

De traditioneele luchtballon werd ook dit jaar opgelaten.

De aspirantwereldkampioen op zijn nieuwmodische hobbelfiets.

Een prachtige jazz-band van jeugdige oranje-klanten.

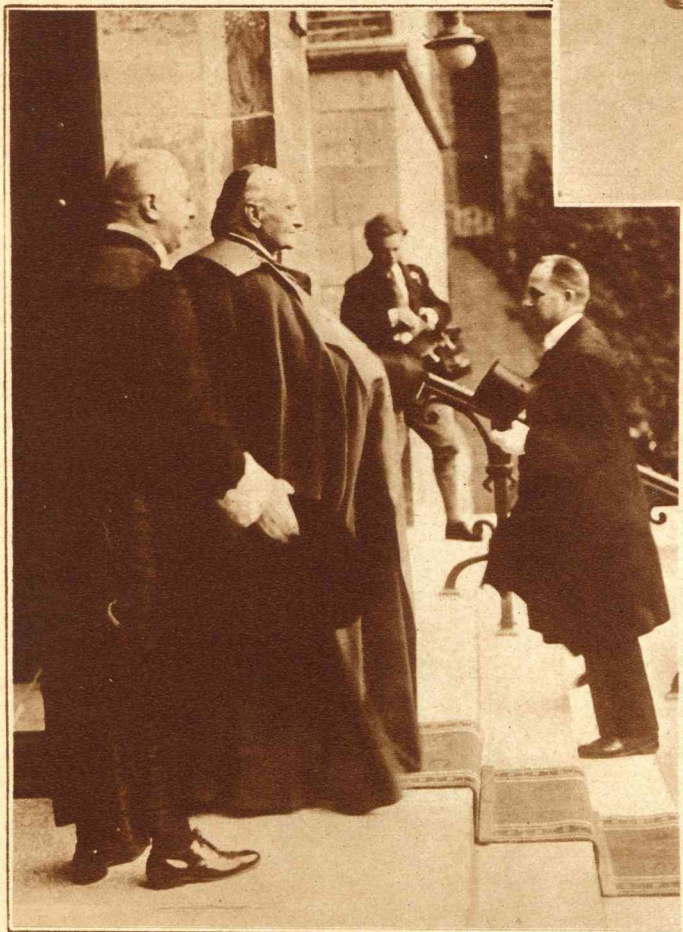
Turndemonstraties en atletieknummers vonden ook een plaats op het stadionprogramma. Hier-naast: een moment uit den hindernisloop.

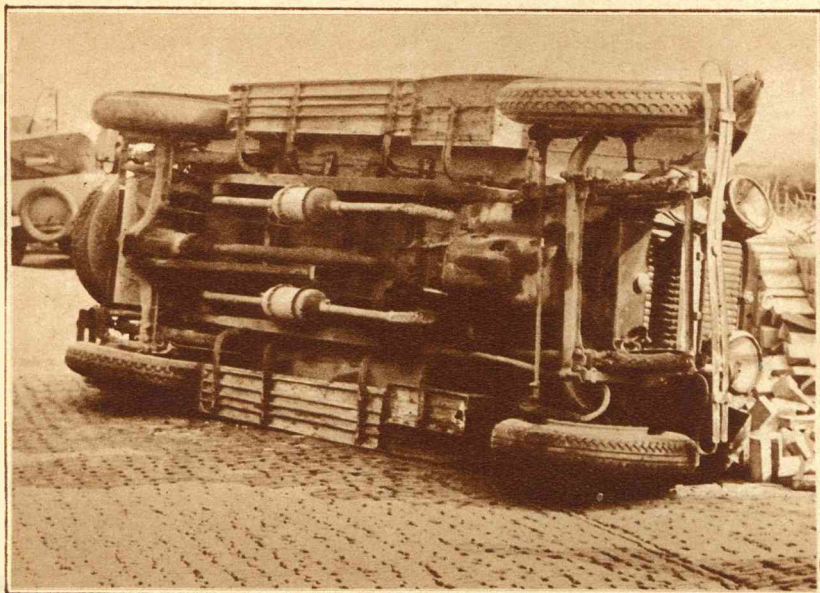
KARDINAAL W. VAN ROSSUM, onze beroemde te Rome vertoevende landgenoot is in onze stad aangekomen, teneinde de huldebetuigingen van het katholieke volksdeel bij gelegenheid van zijn gouden priesterfeest in ontvangst te nemen. Wij zien hiernaast den jubileerenden kerkvorst direct na aankomst op het perron van het Centraal Station omringd door eenige leden van het comité van ontvangst en andere kerkelijke dignitarissen. Van links naar rechts de gastheer van den kardinaal, de heer W. J. R. Dreesmann, de secretaris dr. Drehmanns, de kardinaal, de heer P. J. M. Verschure (met hoogen hoed) en de kamerheer vanden Paus de heer Ernest Laane.

Hieronder: Bij het verlaten van de Rozenkranskerk in de Jacob Obrechtstraat waar de kardinaal is welkomgeheeten in de Amstelstad.

GEMENGD FOTONIEUWS

Wederom heeft de Muiderstraatweg een ernstig auto-ongeluk te boeken gehad. Ditmaal waren het een Chevrolet en een Cadillac die met elkander in onzachte aanraking kwamen, waardoor de laatste tegen een hoop steenen gesmakt werd en onkantelde, zooals deze foto te zien geeft.

Een tragisch ongeval heeft Zondag op den Amstel plaats gehad. Door een aanvaring met een plezierboot is een ander bootje, waarin twee knapen gezeten waren, omgeslagen en zijn de beide jonge menschen jammerlijk in de golven omgekomen. Hierboven: een der drenkelingen wordt weggedragen.

Onder groote belangstelling had op de Oosterbegraafplaats de teraardebestelling plaats van den ontslapen tooneelschrijver Inte Onsmann, vooral bekend door zijn „Het licht in den nacht", in het gewone leven secretaris van den Nederl. Kappersbond. Langzaam zakt de onder bloemen bedolven kist in de groeve.

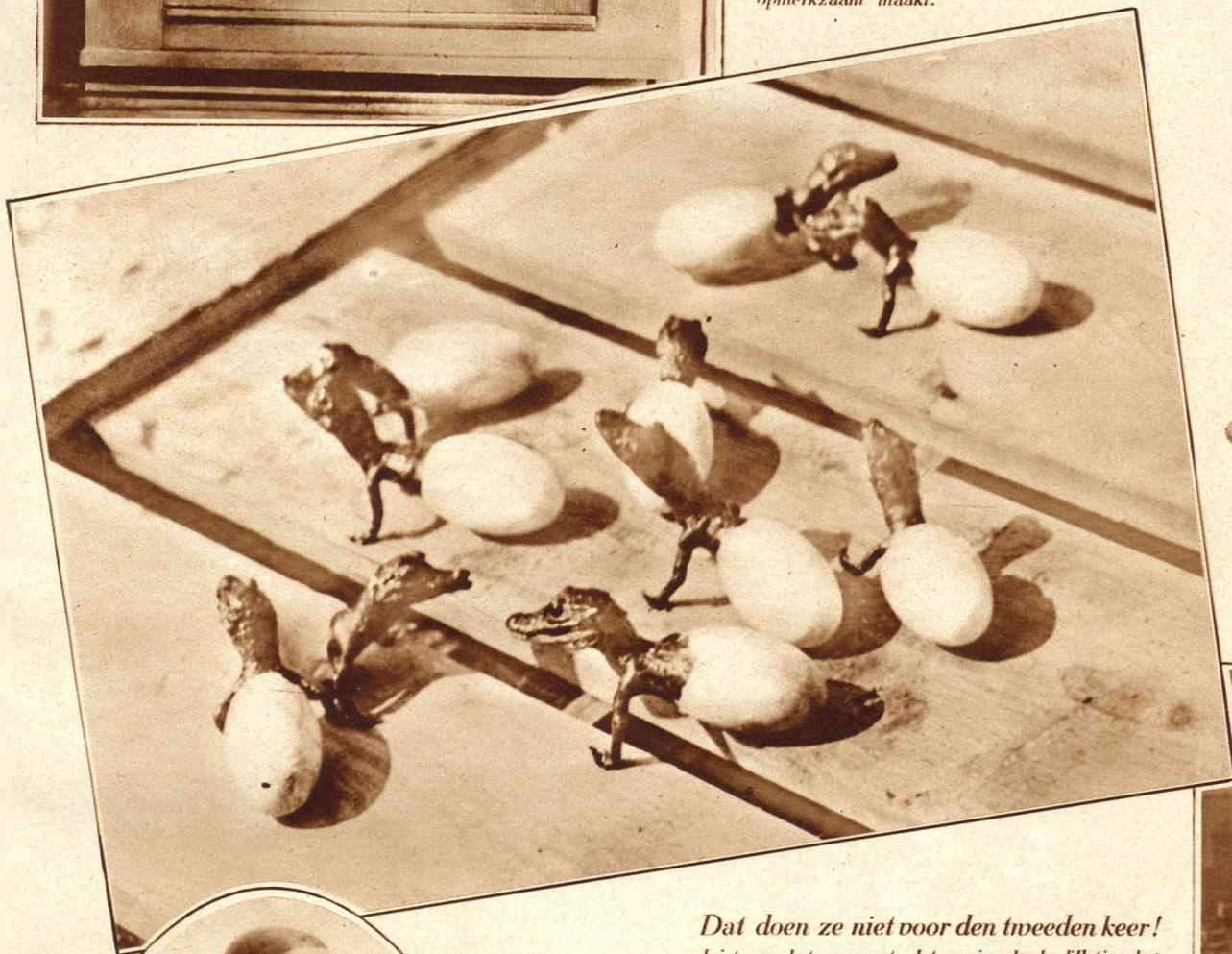

Rariteiten

Een brievenbus voor verlaten kinderen.

Een vondelingengesticht te Athene bezit een inrichting die wel eenig is in Europa. Vóór den ingang namelijk is een groote brievenbus aangebracht, die het opschrift draagt: „Kinderbrievenbus”. — „Mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten en de lieve God heeft mij opgenomen”. Menigmaal is er reeds in het nachtelijk duister een zuigeling in gedeponeerd, waarbij dan een belletje den portier op de nieuwe „zending” opmerkzaam maakt.

Dat doen ze niet voor den tweeden keer!

Juist op het moment dat eenige krokodilletjes het ei uit — en de wereld in — krúpen, heeft de fotograaf hun krampachtige pogingen op de gevoelige plaat vastgelegd! Zie hier dus hoe een krokodil zijn intrede doet in het ook voor hem vergankelijk ondermaansche.

In een badmantel van gras

hult deze Parijsche Tooneelspeler zijn slanke leden en vertoont zich aldus op het strand van de mondaine badplaats Deauville (hieronder).

Een beklagenswaardige stakkerd

mogen we dezen piano-maniak gerust noemen. Hij heeft zich namelijk tot taak gesteld een nieuw speel-record op zijn naam te brengen door dat van den Amerikaanschen kampioen van 72 uur te breken. Intusschen wordt hij gelaafd en gevoed, gewaschen en verzorgd... Ontstellende dwaasheid!

Simson Jr.

Deze aanvallige knaap van negen jaren die ijzer kneedt als koek, laat een ieder die zijn prestaties aanschouwt, verstomd staan. Met den aanvang van 1930 gaat hij nu over naar de Paramount Film om zijn kunsten door de lens te kunnen vertoonen.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Als een man maar wil, dan kan hij alles! werd er in een gezelschap beweerd en Richard Standing was het daar roerend mee eens. „Zoo? Trouw jij dan eens met de verloofde van Prins Joachim van Latavia?” werd hem toegevoegd; „ik wed om duizend pond, dat je dat niet klaarspeelt.” Standing had in een dulle bui de weddenschap aangenomen, al begreep hij den volgende morgen bij het ontwaken zelf niet, hoe hij zoo dwaas had kunnen zijn, vrijwel zijn heele vermogen op zoo'n manier te vergoien. Want dat lukte natuurlijk toch niet, hij zou het niet eens proberen. Om zich te verstrooien, gaat hij een vacantiereisje maken naar Kilbolton, waar hij Cicely Vane ontmoet, op wie hij hals over kop verliefd wordt. Die Cicely Vane, maar dat weet Standing niet, is juist de verloofde van den Prins, die hij volgens de weddenschap zou moeten trouwen. Zij heeft ook hem lief, maar haar vader wil, dat zij met den prins trouwt. Zoodra Standing dat alles weet, besluit hij het huwelijk tusschen Cicely en den Prins te verhinderen, iets, wat ook 'n Amerikaansch consortium wil, dat uit is op olie-concessies in Latavia en vreest, dat die aan Almeric Vane gegeven zullen worden, wanneer de vorst met diens dochter trouwt. In dienst van dat consortium reist Standing haar, als zij voor de huwelijksplechtigheid naar Latavia gaat, na. Hij spreekt haar nog, vóór zij Latavia betreedt, en zweert haar, dat hij op de een of andere wijze het huwelijk wel zal weten te beletten. Standing gaat naar het „Paleis in het Bosch”, waar de vorige Prins van Latavia, die krankzinnig verklaard is, door Joachim wordt gevangen gehouden, met de bedoeling dezen te bevrijden en weer op den troon te herstellen. Onderweg neemt hij met een aantal mannen, die evenals hijzelf in dienst zijn van 't Amerikaansche

syndicaat, Prins Joachim gevangen. De krankzinnige Prins is echter juist overleden en daar dit een streep door Standing's rekening dreigt te halen besluit hij zelf voor den bevrijden Prins Peter do r te gaan. Hij verwekt een revolutie, die een onbloedig verloop heeft en hem op den troon van Latavia zet. Almeric Vane laat hij voor alle zekerheid op een kasteel gevangen zetten en aan Cicely, die den volgende dag haar intocht in Latavia doet, vertelt hij de geheele geschiedenis. Het meisje, dat ook hem lief heeft, zwijgt natuurlijk, ook tegenover haar vader, en laat zich kalmpjes gevangen nemen, overtuigd, dat Standing er wel voor zal zorgen, dat haar niets overkomt. Zelfs ondergaat zij 'n verhoor, omdat in Latavia de meening heerscht, dat zij en haar vader, samen met Prins Joachim, het land aan „den vreemdeling” hadden willen verkoopen. Later hoort Cicely van haar vader, dat Standing werkt voor het Amerikaansche syndicaat en zij begint aan hem te twijfelen en juist als zij hem om opheldering wil vragen, komt haar vader binnen en herkent in Prins Peter Richard Standing. Van deze ontdekking wil Almeric Vane gebruik maken om Standing voor zich te laten werken, inplaats van voor de Amerikanen; wat hem echter niet gelukt. De gebeurtenissen volgen elkaar nu snel op. De voornaamste is wel, dat Almeric en Cicely door een krijgsraad ter dood veroordeeld, maar vlak voor de ten uitvoerlegging van

het vonnis door Dick bevrijd worden. Op hun vlucht naar de grens verneemt Cicely, dat Prins Joachim getrouwen om zich verzameld heeft een aanval op Mintz, de hoofdstad van Latavia, wil wagen. Dick is dus in groot gevaar en zoodra de mannen, door Dick daarmee belast, de vluchtelingen over de grens gebracht hebben, besluit Cicely terug te keeren om Dick te waarschuwen. Als boerinnen vermoord gaan Cicely en Martha, haar kamenier, per trein naar Mintz terug, waar zij, na allerlei moeilijkheden — er is een prijs van 10.000 kronen op haar hoofd gesteld — in slaagt, Dick te spreken te krijgen. Zij vertelt hem wat zij gehoord heeft en Dick geeft haar opheldering hoe hij er toe gekomen is, in dienst te treden van het Amerikaansche syndicaat. In den verde en loop van het gesprek vertelt Dick, dat hij er de voorkeur aan zou geven, zoo spoedig mogelijk zijn prinschap er aan te geven, en tenslotte wordt besloten, dat hij, als Prins Peter, een onderhond zal aanvragen aan Prins Joachim. Als zijn vertegenwoordiger zal hij dan zelf, als Richard Standing, met Joachim onderhandelen, om dezen onder zekere voorwaarden zijn kroon weer terug te geven. Cicely zal Joachim het voorstel tot onderhandelen gaan overbrengen. Na allerlei moeilijkeheden slaagt Cicely er in, in haar vormomming als boerin, tot Prins Joachim te worden toegelaten, en weet zij hem te overreden, tot een onderhoud met een vertegenwoordiger van Prins Peter. Op de plaats van samenkomst herkent Joachim in dien vertegenwoordiger Standing, wat hem in het eerst een beetje achterdochtig maakt. Daarbij komt nog zijn jaloezie, als hij bemerkt, dat Cicely haar liefde aan Richard heeft gegeven. Het gevolg is een worsteling tusschen de beide mannen, waarbij het gaat om de eenige revolver die ter plaatse zich bevindt, in bezit te krijgen. Dat gevecht wordt in dit nummer voortgezet.

Hij plantte zijn hakken in den grond, om een verder naderen van den steen te voorkomen, maar dit had slechts ten gevolge, dat de Prins des te verwoeder worstelde om hem mee te sleuren. Dick zag zijn verwrongen gelaat, zijn starende oogen en zijn met schuim bedekte lippen. Hij moest hem tegenhouden ten koste van alles. Maar dichter en dichter kwamen zij bij den steen. Hij zag, hoe de Prins den arm uitstak om de revolver te grijpen, en het doodelijke gevaar, waarin hij verkeerde, beseffend, greep hij dien arm vast.

Zij stonden nu tegen den steen, beiden trachtend hun arm te bevrijden om het wapen te kunnen grijpen — Dick, om een eind te maken aan dit monsterachtige duel; de Prins, om een eind te maken aan het leven van zijn medeminnaar.

Toen zag Dick eensklaps Cicely op handen en voeten naar den steen kruipen. Zij bereikte dien, juist toen de Prins met een overwinningskreet zijn arm bevrijdde en woest naar de revolver greep. Maar Cicely was hem voor en hield het wapen in de hand.

„Joachim,” riep zij uit, „Joachim, luister naar mij. Ik wil niet, dat er om mij gevochten wordt, alsof ik een prijs was voor den winner. Je bent krankzinnig, als je dat zou willen. Is dat het gedrag van een gentleman?”

Met één hand steunend op den steen, slaagde zij erin zich op te richten. Zij greep de revolver bij den loop en slingerde haar toen ver van zich in de rivier.

Dick rukte zich los en stond hijgend op. Ook de Prins was opgestaan en beiden, vol stof en erg bezweet, stonden ze nu voor het doodsbleeke meisje.

„Joachim!” riep Cicely uit, „vanavond ben je tot nu toe vriendelijk en zorgzaam voor me geweest en ik zou je niet graag kwetsen. Maar dit... dit kan zoo niet doorgaan. Ik zal alleen den man trouwen dien ik liefheb. Ik ben geen prijs, die gewonnen kan worden in een loterij of in een wedstrijd.”

Prins Joachim keek haar met wilde oogen aan. „Ik heb ter wille van jou mijn Rijk verloren, Cicely.... Cicely!”

Dick zei niets. Cicely strompelde naar hem toe en legde haar hand op zijn arm.

„Joachim, dit is de man dien ik liefheb.... dit is de eenige man dien ik zal trouwen.”

De Prins huiverde, alsof hij het koud had. Zijn gelaat werd vaalbleek en plotseling viel hij, het gelaat met de handen bedekkend, op den steen neer en barstte in snikken uit. Dick en Cicely keken hem verwonderd aan. Eenige oogenblikken sprak geen van beiden een woord. Na een poosje richtte de Prins het hoofd op en de beide anderen zagen de tranen over zijn wangen rollen.

„U hebt gewonnen, mijnheer Standing,” hijgde hij, „ik heb niets meer te zeggen. U hebt een bodschap voor mij.... zeg mij die.”

Dick hielp Cicely weer terug naar haar plaatsje

Fanny Flapuit zegt:

Een touwtje aan je vinger gebonden, herinnert je er dikwijls aan, dat je je niet kan herinneren waardoor je het er aan bond.

tegen den boomstam en kwam toen weer bij den Prins.

„Het spijt mij, Prins, dat dit gebeurd is.... maar het is in elk geval het einde.... het einde van de worsteling tusschen ons, die begon toen wij elkaar voor het eerst in Kilbolton zagen. Ik ben het geweest, die u heeft gevangen genomen en naar het Paleis in het Bosch bracht. Ik heb de revolutie ontketend, die u van uw troon heeft beroofd; maar dezen nacht ben ik hier gekomen met de volmacht om u te zeggen, dat u, onder zekere voorwaarden, uw positie terug kunt krijgen, wanneer u maar wilt.”

De Prins keek hem nijdig aan. „Is het beslist noodig dat u mij, nu u gewonnen hebt, ook nog beleedigt met zulke dwaze praatjes?”

„Ik kan me begrijpen, dat het voor u een bittere noot is om te kraken, maar wat ik zeg, is de waarheid. Prins Peter heeft al genoeg van zijn baantje. Hij houdt niet van de eenzaamheid van een troon en heeft het land aan het gezanik en den rompslomp. Hij vindt het verschrikkelijk, meer dan tweemaal per dag van kleeren te moeten verwisselen, en zou nog liever een baantje hebben bij Barnum en Bailey.... dan was hij tenminste vrij man.”

„Dat heeft Peter nooit gezegd,” viel prins Joachim hem nijdig in de rede.

„Niet in die woorden. Ik geloof No.18 zelfs niet, dat hij ooit van Barnum en Bailey gehoord heeft. Ik geef u alleen maar een vrije vertaling van zijn gedachten. Hij wenscht afstand te doen van zijn kroon, en daar hij dat wenscht te doen, zonder dat er bloed voor zal worden vergoten, stelt hij voor, haar u onder zekere voorwaarden terug te geven.”

Prins Joachim's gelaat was plotseling als met een masker overtrokken.

„En die voorwaarden zijn?” vroeg hij kalm.

„De eerste en de belangrijkste is, dat niemand, wie dan ook, in Latavia verantwoordelijk gesteld zal worden voor de jongste revolutie. Dat wil dus zeggen, Prins, dat er geen voorbeelden gesteld zullen worden, geen vervolgingen zullen worden ingesteld wegens hoogverraad, geen doodvonnissen zullen worden geveld of uitgevoerd. Er mag in Latavia geen vrouw weduwe, geen kind vaderloos worden gemaakt.”

„Juist.... en de overige voorwaarden?”

Zijn stem was zonderling kalm, alsof hij zich met bovenmenselijke inspanning inhield.

„Dat u het plan, waaraan hij reeds een begin van uitvoering heeft gegeven, verder uitvoert en de ontginning der oliebronnen in Latavia ter hand neemt. Voor dit doel zal een maatschappij worden opgericht, die den steun heeft van de regeering. Wat het kapitaal betreft, één derde daarvan zal verschaffd worden door het syndicaat dat ik vertegenwoordig, één derde door den heer Almeric Vane en één derde door het Rijk. Dit is de eenige schikking die gemaakt kan worden, zonder moeilijkheden te veroorzaken, want als u het monopolie geeft of aan mijn syndicaat, of aan mijnheer Almeric Vane alleen, dan zal er zeker, de tegenwoordige geestesgesteldheid van het volk wijst daar op, een nieuwe revolutie uitbarsten.”

„En.... zijn er nog meer voorwaarden?” vroeg de Prins, zonder zich over wat hij tot nu toe gehoord had uit te laten.

„Nog maar één en dat is er een van persoonlijke aard. U doet afstand van alle aanspraken op de hand van juffrouw Vane. U zorgt er voor, dat zij veilig het grondgebied van Latavia zal kunnen verlaten en u onderneemt niets, wat mij zou kunnen beletten hetzelfde te doen....”

Dick sloeg zijn gevouwen handen om zijn opgetrokken knieën en keek, aan zijn pijp zuigend, den Prins aan.

„Dat is het, wat ik gemachtigd ben, u voor te stellen. Wat zegt u daarop?”

De Prins, wiens gelaat vaalbleek zag, sprong op en bleef, bevend van opwinding, tegen een boom geleund staan.

„Dat het een beleediging is, mij met zulke dwaze praatjes aan boord te komen,” riep hij uit, in zijn opwinding weer Duitsch sprekend. „Denkt Peter, dat ik even gek ben als hij? Verbeeldt hij zich, dat ik niet weet, wat hij met mij zou doen, als ik mij aan hem toevertrouwde? Een paar weken geleden zette hij een samenzwering op touw, om mij mijn troon te ontnemen, en nu wil hij mij wijs-

maken, dat hij er afstand van wil doen... ze mij wil teruggeven... op voorwaarden. Denkt hij, of denkt u, dat ik zoo krankzinnig ben, om zulke verhaaltjes ook maar een oogenblik in overweging te nemen?"

Dick nam de pijp uit zijn mond. Dit was een wending van de zaak, waaraan hij geen oogenblik had gedacht.

Maar ik verzeker u, dat alles, wat ik u gezegd heb, waar is, Prins."

En ik verzeker u, mijnheer Standring, dat u je hebt ingelaten — misschien zonder het te weten — met een voorstel, waar het woord bedrog met duidelijke letters op geschreven staat."

„Bedoelt u, dat u niet gelooft, dat de Prins afstand wil doen van zijn troon?"

„Ik weet wel zeker, dat hij dat niet wil en het is een belediging tegenover mij, te veronderstellen, dat ik het zal gelooven. U zelf, mijnheer Standring, kan het niet gelooven."

„Denkt u dan, Prins, dat ik hier zou komen met zoo'n mededeeling, als ze niet waar was?"

„Als u gelooft, dat ze waar is, dan bent u er ingevlogen. Ik zou haast beginnen te gelooven, dat krankzinnigheid besmettelijk is, anders kan ik het me niet verklaren, dat u deze houding aanneemt, u, die toch anders blijken genoeg gegeven hebt van een gezond verstand."

Dick fronste, geprikkeld, de wenkbrauwen.

„Maar ik ken prins Peter beter dan u. Ik verzeker u, dat het een eerlijk en ernstig voorstel van hem is."

Prins Joachim lachte bitter.

„U beweert Peter te kennen? Maar hoe wil ik dat met mogelijkheid gelooven, als u me, blijkbaar in ernst, met zulk een krankzinnig voorstel aankomt?"

Schouderophalend keek Dick Cicely aan, die daaruit scheen te begrijpen, dat hij een beroep op haar deed, om hem uit de moeilijkheid te redden.

„Ik zou hem maar alles vertellen, Dick," zei ze kalm.

Dick aarzelde een oogenblik, sprong toen op en liep op prins Joachim toe.

„Prins, u noodzaakt mij, u een deel te vertellen, van wat ik voor mij had willen houden. U vroeg mij zoo juist, hoe ik bij mogelijkheid prins Peter's beweegredenen kon kennen... Wel, ik ben toevallig zelf de ongelukkige persoon, die op het oogenblik den troon van Latavia bezet houdt onder den naam van prins Peter."

Prins Joachim keek hem met open mond aan.

„Ik zelf doe u dit voorstel op deze voorwaarden. Prins. Ik doe dat, omdat ik geen behoefte heb aan een troon en omdat het eenige wat ik van het leven vraag is, met juffrouw Vane te mogen trouwen. Prins Peter is dood. Hij stierf in mijn armen in denzelfden nacht, waarin wij u gevangen namen, zoodat er mij niets anders overbleef, dan zelf de kroon op te zetten, die ik op zijn hoofd had willen drukken."

De prins deed een pas achteruit; zijn gelaat was wild vertrokken.

„Leugenaar!" riep hij uit.

Een oogenblik scheen Standring besluiteloos, maar vastberaden zei hij enkele oogenblikken later:

„Voor die woorden zult u mij uw verontschuldiging aanbieden, Prins, en wel vóór we een uur verder zijn. Ik heb een auto hier. Al wat ik van u vraag, is, mij een vrijgeleide te geven naar het Paleis in het Bosch."

„Wilt u me daarheen terugbrengen?" riep de Prins verwonderd uit.

Het was duidelijk, dat hij veronderstelde, dat het slot van de heele geschiedenis die zich hier bij de watervallen had afgespeeld, zou zijn, zijn gevangenneming en zijn gewelddadige overbrenging naar Mintz; en nu stelde die Engelschman hem voor, hem naar zijn eigen verblijf terug te brengen, waar hij veilig zou zijn, tenminste voor het oogenblik, onder zijn aanhangers.

„Daar ik uw verontschuldiging binnen het uur moet hebben, zal het noodzakelijk zijn, dat ik met u meega naar het Paleis in het Bosch. Om dat te kunnen doen, zult u mij een vrijgeleide door uw linies moeten geven."

„U zult veilig er heen komen en ook veilig weer terugkeeren... verontschuldigingen aanbieden voor het spreken van de waarheid doe ik niet."

Dick wendde zich tot Cicely.

„Zie je kans, om naar mijn wagen te loopen, of zal ik je dragen?"

Het meisje stond langzaam op en, ziende hoeveel moeite het haar kostte, om te staan, bukte Dick zich en nam haar in zijn armen.

„Kom, Prins," zei hij eenvoudig.

Een oogenblik later zette hij Cicely achter in den auto en verzocht hij prins Joachim naast den chauffeur plaats te nemen. Nog een oogenblik en zij schoten in snelle vaart langs den weg. Even later, toen zij linksaf sloegen, zag Cicely, voor de derde maal in vierentwintig uur dezelfde plek weer die toegang gaf tot het bosch. Slechts daar, waar de boomen wat dichter op elkaar stonden, werden zij door schildwachten opgehouden, maar een enkel woord van prins Joachim was voldoende om hun doorgang te verleenen. Binnen twintig minuten nadat zij van de Zwarte Watervallen waren vertrokken, stopten zij voor den verbaasden schildwacht voor den ingang van het paleis.

„Ik moet u nu verzoeken, mij te volgen, Prins," zei Dick kalm.

Zonder aarzelen ging hij de beide anderen in het groote steenen gebouw voor en bracht hen door een lange gang naar een steenen trap, die door een deur was afgesloten. Een sleutel uit zijn zak nemend, stak Dick dien, tot niet geringe verbazing van den Prins, in het slot. Een weeë lucht drong tot hen door. Dick wendde zich tot Cicely.

„Ik vrees, dat je het een griezelige plaats zult vinden. We komen nu in een ruimte, die jarenlang als een soort kerkhof binnenshuis gebruikt is. Er bestaat, voor zoover ik weet, nog maar één dergelijke plaats op de wereld en dat zijn de gewelven onder de St. Michan-kerk in Dublin."

Hij nam haar bij den arm en na eenige treden afgedaald te zijn, kwamen zij in een gang, die zich een eindje verderop verwijfde tot een soort grafkelder. Toen Dick een electrische zaklantaarn liet schijnen, ontsnapte Cicely een kreet. Daar lagen op langs de wanden aangebrachte steenen

tafels volkomen goed geconserveerde lijken, die in dien toestand gehouden werden door een natuurlijk gas, dat uit den bodem voortkwam. Bij een van die steenen bleef Dick staan.

„U kende uw neef, nietwaar, Prins? Daar ziet u al, wat er van hem is overgebleven... En nu wacht ik op uw verontschuldiging!"

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Het licht van de zaklantaarn scheen op de witte kalme gelaatstreken van een bewegingloos op een der steenen tafels liggend lichaam. Cicely keek er naar en het gevoel van afkeer, dat haar eerst had overvallen, verdween geheel. Er was niets afschrikwekkends aan wat zij daar zag, de conserveerende eigenschappen van de lucht in het gewelf waren zoo volkomen, dat de man die daar lag, er uitzag alsof hij sliep.

Hij was gekleed in een met sterren en ridderorden bezaaide uniform en zoo rustig lag hij daar, dat het haar voorkwam, alsof zij hem maar had aan te raken, om hem te wekken. Haar blik vestigde zich op prins Joachim en zij zag, dat hij met trillende lippen den doode stond aan te staren. Eensklaps sloeg hij een kruis.

„Ik wacht op uw verontschuldiging, Prins," zei Dick ernstig.

„Ik neem mijn woorden terug... Dat is mijn neef, prins Peter..." — hij hield even op, alsof er een brok in zijn keel zat. „Als u me niet hier gebracht had, zou ik het niet geloofd hebben. Maar hij is het. Wat ziet hij er nu vredig en gelukkig uit."

„Ja, het is wel een heele verandering met wat hij tijdens zijn leven doormaakte," antwoordde Dick, „u hebt het hem niet zoo bijster aangenaam gemaakt."

Prins Joachim deed een stap vooruit en legde zijn handen op de over de borst gevouwen van den doode. Zoo bleef hij een oogenblik zijwendig staan, alsof hij met zichzelf te rade ging.

„Er was geen andere weg. Hij was krankzinnig. Het was niet alleen eergierigheid... dorst naar macht... die mij hem hier deed opsluiten."

„Maar nooit is iemand hem komen bezoeken," wierp Dick hiertegen in. „Hij werd eenvoudig vergeten en alleen de oude Hans bleef hem trouw verzorgen. Alleen door die wreedheid is het mij mogelijk geweest, mij voor hem te laten doorgaan."

Prins Joachim schudde heftig het hoofd.

„Als Hans u dat verteld heeft, mijnheer Standring, dan heeft hij onwaarheid gesproken, al is het mogelijk, dat hij zelf het voor de waarheid hield. Tot vier jaar geleden is hij geregeld door dokters bezocht, maar de tegenwoordigheid van vreemden veroorzaakte bij hem altijd een hevigen aanval, zoodat we tenslotte wel verplicht waren, te gelasten, dat zelfs zijn bewakers niet meer bij hem mochten komen. Wij gingen geheel af op de maandelijksche rapporten van Hans."

Standring keek eenigszins verlegen.

„Het spijt mij, als ik u verkeerd beoordeeld heb, Prins," zei hij.

„Ja, ik dat opzicht hebt u mij zeker verkeerd beoordeeld, mijnheer Standring, al deed u dat in andere opzichten misschien niet... En dus hebt u zijn plaats ingenomen en u voor prins Peter laten doorgaan! Dat was een gewaagd spel."

„Zooals de toestand was, was het niet moeilijker dan van de trap te vallen. Natuurlijk was het een buitengewone bof... Maar ik zit nu eenmaal op den troon en er is geen sterveling die er aan denkt te vragen, of ik er wel het recht toe heb. Met alle bescheidenheid mag ik zelfs wel zeggen, dat ik een heel populaire vorst ben. Wat niet wegneemt, dat ik bereid ben het baantje aan u over te dragen — en heel graag zelfs — op de voorwaarden die ik u noemde."

„Dat amnestie verleend wordt aan allen die deelgenomen hebben aan de revolutie; dat de financiële regelingen die u hebt getroffen met betrekking tot de olie-consessies, gehandhaafd zullen worden; dat juffrouw Vane en u vrij zullen zijn om Latavia te verlaten — dat zijn toch de voorwaarden, nietwaar?"

Dick knikte. Het bleef eenige oogenblikken stil in het ondergrondse gewelf. Cicely en Dick merkten op, dat prins Joachim hen niet langer aankeek; hij staarde maar naar het lichaam van den man, die eens zijn neef was geweest en daar nu op de steenen tafel lag. (Wordt voortgezet)

De Zeppelin-wereldvlucht

*

*Zoo heeft dan het vliegend wonder
Ook meer dezen tocht volbracht.
Door de geestdrift der Japanners.
Vol verbazing opgewacht!
Daar was jubel enervoering,
't Land van rijst en Mikado
Zag een droom uit 't verre Westen
Zwevend boven Tokio!*

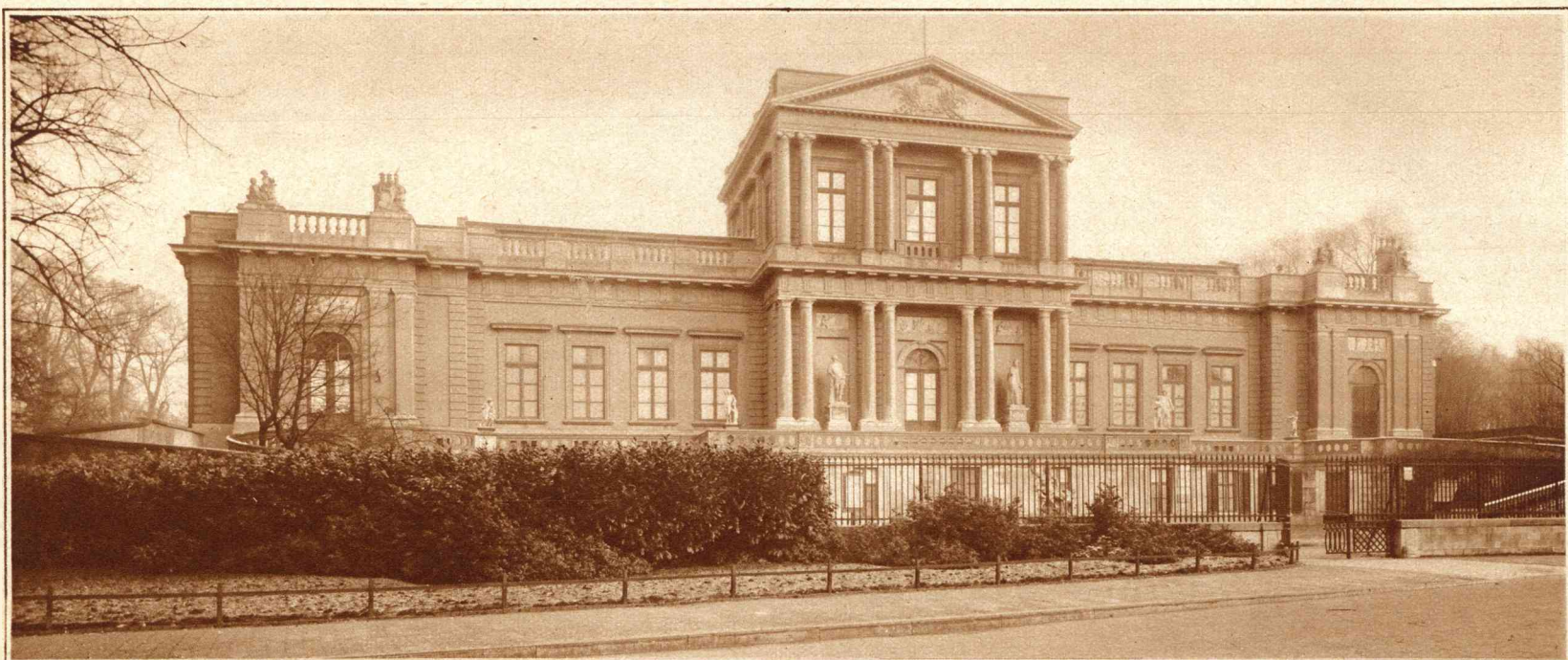
*En iets machtigs in hun leven
Had hen allen aangeraakt
Als een treffend wereldwonder.
Dat in stilte was gemaakt.
Dat hun rustig kwam vertellen.
Wat er in Europa leeft.
Hoe vernuft, ook na den oorlog,
Hier nog iets te zeggen heeft!*

*Regelmatig vloog dit luchtschip
Over werelddelen voort.
Over bergen en rivieren,
Steeds maar: „Alles wel aan boord!"
Op de wijde wereld-luchtzee
Volgde 't veilig zijn kompas,
Tot het onoverlet en machtig
In zijn verre haven was!*

*d'Oude aardbol is verwoondeid
Over dezen Zeppelin,
Zooiets heeft hij in zijn dampkring
Van z'n leven niet gezien!
Hoe één derde van z'n omtrek
Door een voertuig in de lucht
In vier dagen werd omspannen
Door één ongebroken vlucht!*

*d'Aarde is niet pro-Duitsch geboren.
Maar wel is ze pro-techniek,
Hoeden af voor deze mannen,
Algemeen en in 't publiek,
Opdat het applaus naar 't Oosten,
Waarnee d'afwaart werd geëerd,
Rond den aardbol, uit het Westen
Straks in Duitschland nederkeert!!*

KROES.

Het Paviljoen in den Haarlemmerhout, zooals het was vóór de verbouwing.

De nieuwe behuizing voor de te Haarlem Provinc. Griffie van Noord-Holland

Al een paar jaren is men bezig het bekende Paviljoen in den Haarlemmer Hout, waarin, vóór het naar Amsterdam werd overgebracht, het Koloniaal Instituut was gehuisvest, geschikt te maken voor vergaderplaats der Provinciale Staten van Noord-Holland en in te richten tot Provinciale Griffie.

Daarvoor was heel wat noodig, want niet alleen moest het bestaande gebouw een grondige verbouwing en restauratie ondergaan, maar ook, daar het voor het doel veel te klein zou wezen, moest er een nieuw gedeelte worden aangebouwd. Zooals gezegd, al geruimen tijd is men daarmee bezig, maar nu loopt de geschiedenis dan toch op z'n eind en daarom zijn we er dezer dagen eens een kijkje wezen nemen.

We betraden het gebouw door den nieuwen ingang aan de Dreef, waar ook het nieuwe gedeelte is opgetrokken en men tusschen het oude gebouw en het nieuwe een poortgebouw heeft opgericht, dat de beide deelen met elkaar verbindt. Een mooie oplossing; onder de poort betreedt men rechts het oude, links het nieuwe gedeelte; beide deelen blijven dus gescheiden. Dat wil zeggen, voor zoover de gelijkstraatsche lokalen betreft, die op de bovenverdiepingen staan, door een overbouw boven de poort met elkaar in verbinding.

Dit poortgebouw, waarvoor men het bestaande oude gesmeede monumentale hek heeft laten staan, ziet er op zich zelf niet onaardig uit, maar toen we er door geloopt waren... wat een chaos!

Natuurlijk, dat lijkt altijd erger dan het is en als ze een paar

Zooals het er op het oogenblik vóór den hoofd-gevel, die echter geen hoofd-ingang zal blijven, uitziet. Rechts de met den slang worstelenden Laokoon op de puinhoopen.

De nieuwsgierige leeuw, die eens even wil zien, wat men op het terrein, dat hij jarenlang bewaakt heeft, toch eigenlijk uitvoert.

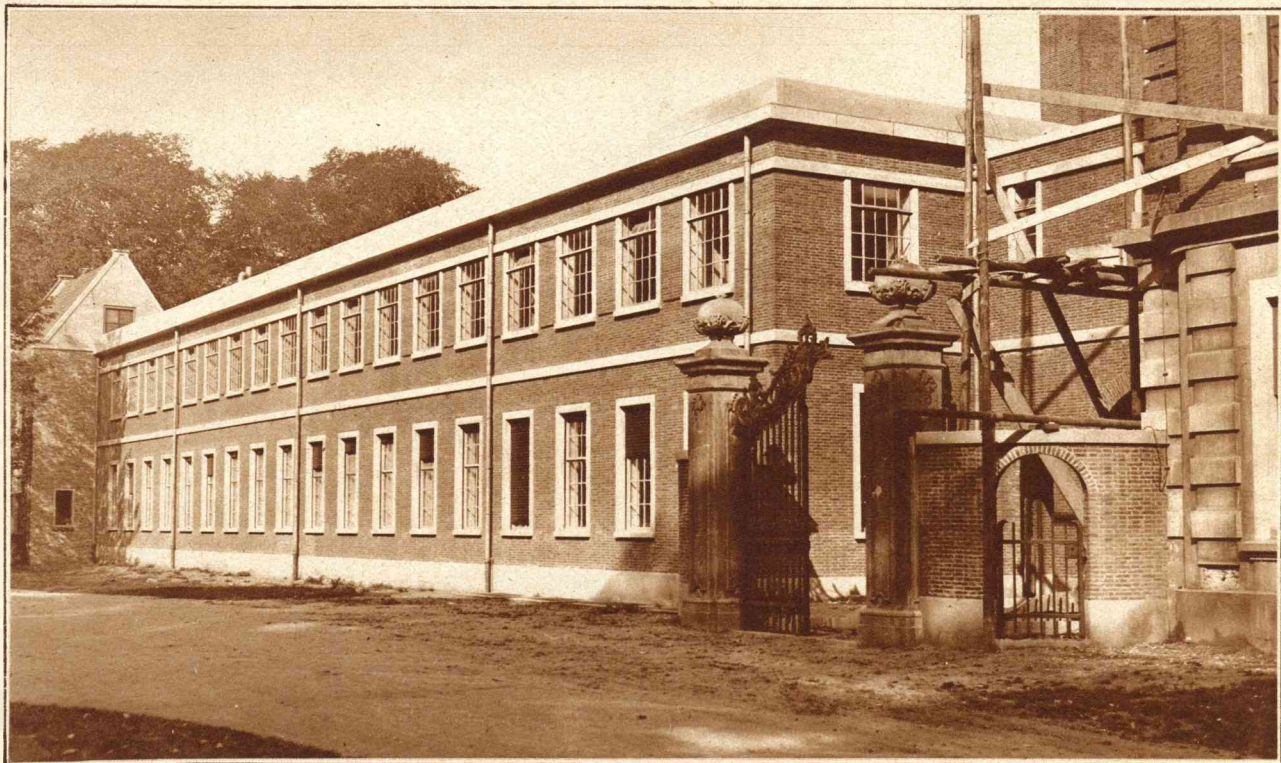
De nieuwe ingang voor het vergrootte gebouw aan de Dreef.

weken aan het opruimen gaan, dan zal het er gauw heel anders uitzien, maar als je daar als leek zoo eensklaps die rommel voor je ziet, dan begrijp je in het eerste oogenblik niet, hoe dat nu een gebouw moet voorstellen, dat „bijna” klaar is. En als men dan aan den voorkant van het gebouw een kijkje neemt, waar Laokoon

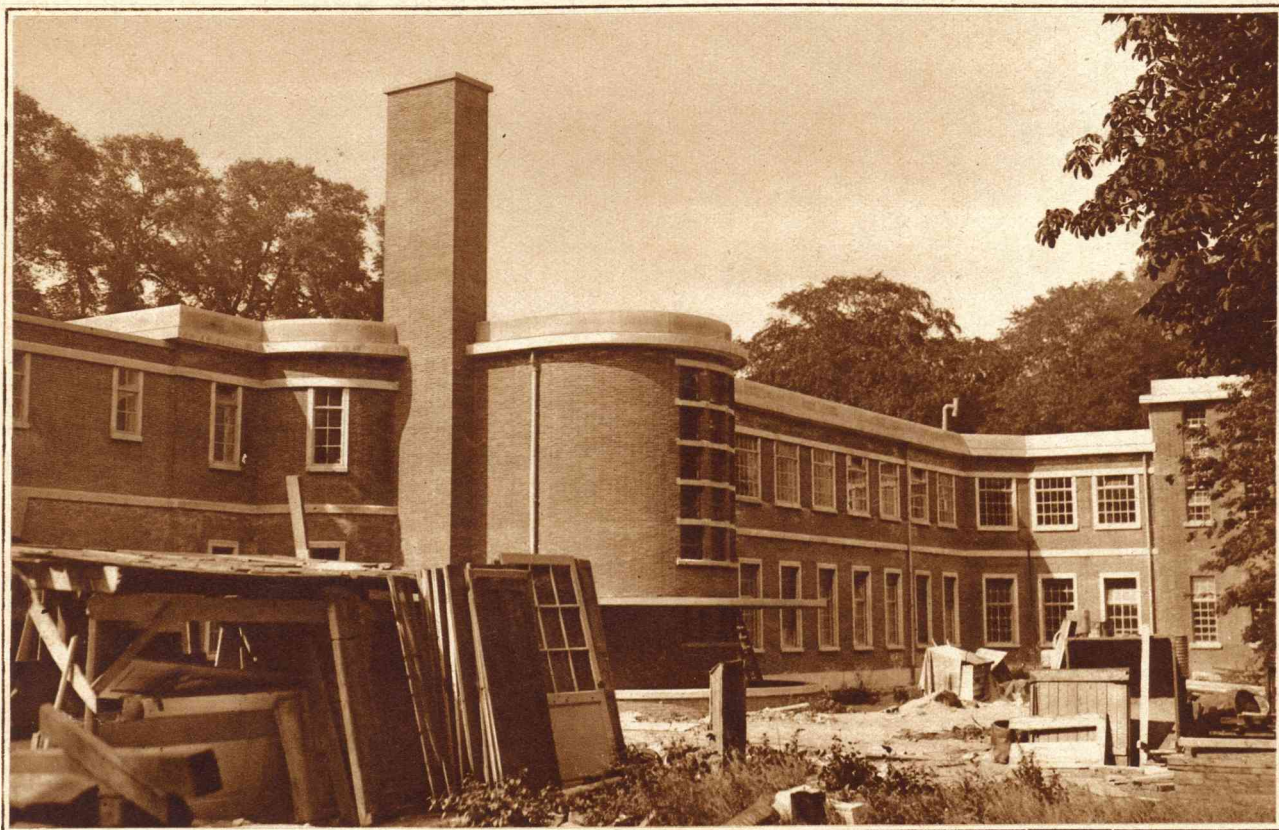
temidden van de daar opgestapelde puinhoopen nog altijd bezig is te trachten, zich de slang van het lijf houden en een grimmige leeuw nieuwsgierig even het beschuttende dakje oplicht, dat hem voor verwonding moet behoeden, dan wordt het nog weer moeilijker, dat „bijna” klaar ernstig te nemen.

Over een paar maanden zal het er evenwel al heel anders uitzien, dat is ons wel gebleken, toen we een wandeling door het gebouw maakten. Daar toch is men al heel aardig opgeschoten. In het oude gebouw, waarvan de schuine daken door platte zijn ver-

vangen, waardoor het aanzien van het geheel zeer heeft gewonnen, zullen de vergaderzalen voor Gedeputeerden (de oude Rotonde) en voor de Staten komen; laatstgenoemden zullen hun vergadering houden in de groote middenhal, terwijl de links en rechts daarbij aansluitende zalen, die er met zware gordijnen van zullen worden afgescheiden, worden ingericht, de eene tot antichambre, de andere tot koffiekamer. Van de a.s. vergaderzaal van Gedeputeerden, de met die schitterend mooie beeldhouw-schilderstukjes versierde Rotonde, kent men het verhaal, dat er in den koepel openingen waren gemaakt, waarachter bij feestelijke gelegenheden in den tijd van Napoleon de muzikanten werden opgesteld, zoodat men in de zaal van de muziek kon genieten, zonder dat de onbescheiden blikken der muzikanten konden zien, wat er in de zaal voorviel. Die openingen zijn nu goed te pas gekomen, om er de lampen in te verbergen, die de zaal zullen verlichten, zonder dat men de lichtbron zelf kan zien. In hetzelfde oude gedeelte zijn ook nog de kamers voor de verschillende gedeputeerden; vijf in-

Het nieuw aangebouwde gedeelte. De gevel aan de Dreef.

Een kijkje op den aan de tuinzijde gelegen gevel van het nieuwe gedeelte.

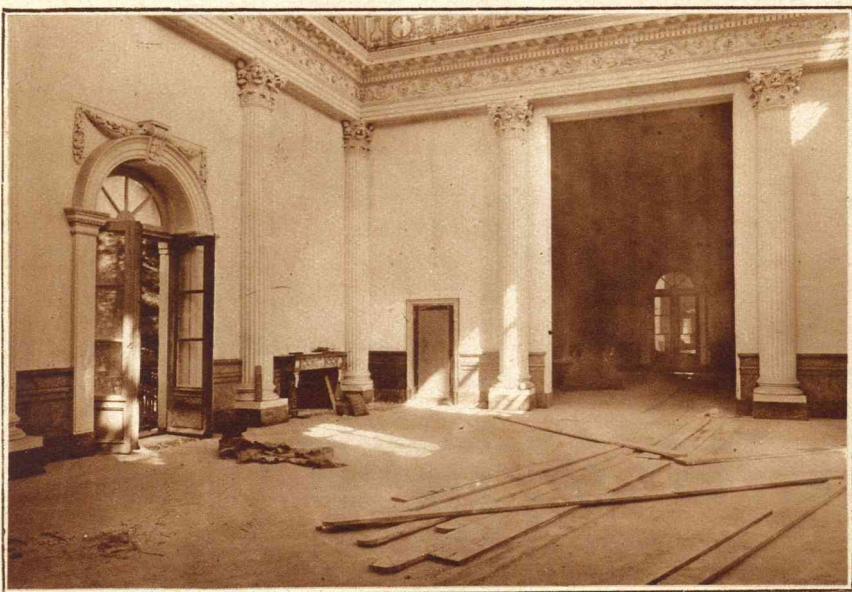
eenlopend op den beganen grond en een boven. De tweede verdieping zal gebezigd worden als archief voor de oude en minder belangrijke stukken, voor de nieuwere, die allicht meer noodig zullen zijn en de kostbaarder papieren is in 't nieuwe gedeelte een groot nieuw brandvrij archiefgebouwd.

In dat nieuwe deel, dat zeer eenvoudig, maar degelijk is uitgevoerd, zullen de verschillende diensten van de Griffie gehuisvest worden.

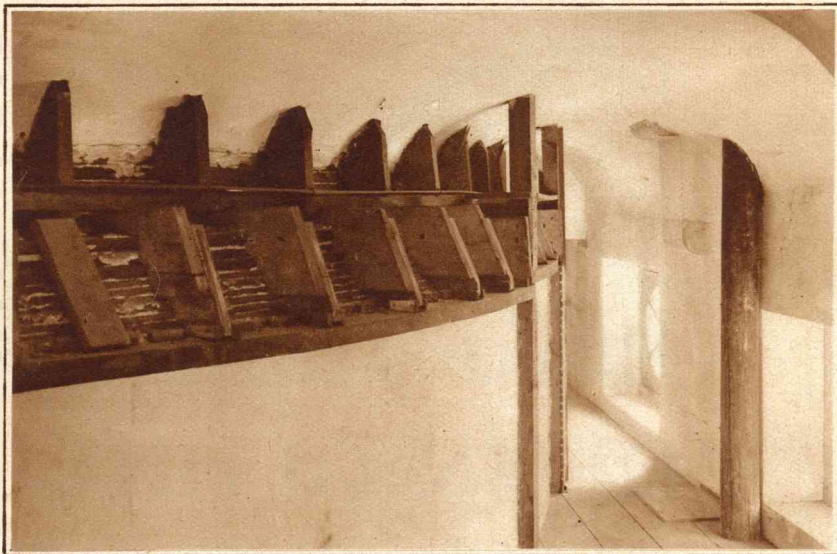
Zoowel in het nieuwe als in het oude gedeelte is inwendig alles vrijwel klaar, voor zoover het het timmerwerk betreft, het woord is nu nog aan den schilder, die in het nieuwe deel alles met moderne kleuren zal verfraaien, maar in het oude zich moet houden aan de bestaande kleuren; alle zalen zullen gelaten worden in de kleur die ze altijd gehad hebben en die dan ook het best past bij den stijl waarin ze zijn opgetrokken en bij de versierselen waarmee ze zijn opgesmukt.

Dát kunnen we wel zeggen, dat de Griffie van Noord Holland, die nu al een jaar of vijfentwintig uitziet naar een betere en waardigere behuizing, in het verbouwde en gerestaureerde Paviljoen een woning zal krijgen, waarmee ze tevreden kan... en ook wel zal zijn.

A. T.

De groote zaal, waarin de Staten-vergaderingen zullen plaats vinden.

De gang om den koepel van de Rotonde, waarin zich tusschen de op de foto zichtbare balken de gaten bevonden, waardoor de in de gang opgestelde muzikanten vroeger bij feestelijke gelegenheden hun muziek naar beneden zonden.

HET KOLONIAAL INSTITUUT TE AMSTER

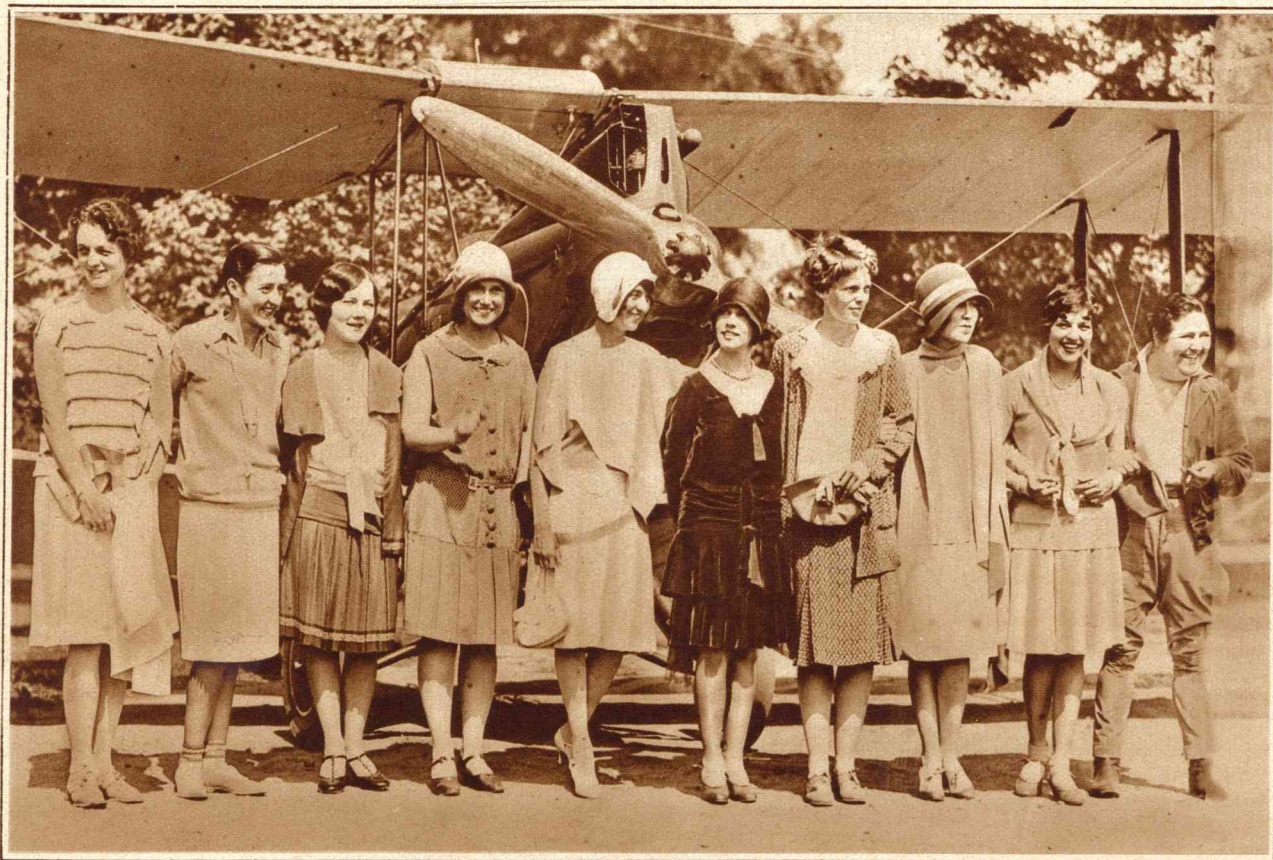
Een prachtig overzicht heeft men hier van de ligging en de lijnen van dit imposante bouwwerk. Op den v
terwijl achter het Instituut het geboomte hoog oprijst van het Oosterpark met verderop den vijver en het g

TE AMSTERDAM UIT DE LUCHT GEZIEN

n van dit imposante bouwwerk. Op den voorgrond ziet men nog juist een gedeelte van de Mauritskade
sterpark met verderop den vijver en het groote grasveld. Een mooie foto van een mooi stadsgedeelte!

(Foto K.L.M.)

TIEN VROUWELIJKE CONCURRENTEN staan hier op een rijtje afgebeeld. Het zijn namelijk mededingsters in een vlieg-wedstrijd voor dames, welke gehouden werd over den afstand Santa Monica—Cleveland. Een charmant stel luchtheldinnen!

HET GELUK LIGT AAN DEN WEG

DOOR WILLY CORSARY

Paul Monti slenterde mistroostig door een der lanen van een alleraardigst villadorp. Hij had tot laat in den avond in het bosch gewandeld en op de heide liggen denken, en het resultaat van dat alles was een abominabele stemming.

Terwijl hij voortslenterde, handen in de zakken en het hoofd gebogen, zei hij in gedachten: „Ik ben een groote idioot geweest. Als ik het overnieuw zou doen, zou ik niet zoo'n besluiteloze droomer meer zijn, maar wat helpt het? Ik heb die schulden gemaakt en ze moeten betaald en.... maar ik vertik het, om naar die Wassenaars te gaan.... liever.... liever word ik koloniaal of inbreker of....”

Hij stokte en bukte zich. Er lag op den weg een mooie roos, een nauwelijks ontloken, donkerroode roos.

Paul Monti had meer van een dichter in zich, dan goed was voor zijn materiele omstandigheden. Hij hield van bloemen; en een roos, nog frisch en geurend, daar op de stoffige steenen te laten liggen, om straks te worden vernield door lompe voeten of een domme fiets, was meer, dan hij kon verdragen. Hij raapte de bloem op en rook er aan. En voor een oogenblik werden, door den zachten geur, zijn gedachten afgeleid van zulke nuchtere en hoogst onaangename dingen als door zijn schulden en een vader, die zijn geduld verloren heeft, en het lastige zoontje in de veilige haven van een goed huwelijk wil loodsen. Ze zweefden naar vage, onwezenlijke verten, vol dromen van geluk, vol poëzie en verlangen. Het duurde kort. Toen ontwaakte hij tot de werkelijkheid en zag zich staan, berooid en hopeloos, een echte, moderne „verloren zoon”, eenzaam in die smalle laan met mooie villa's en heerlijke tuinen.

Het was er bijna donker en dat gaf aan den tuin die het dichtst bij hem was, een heel eigen, sprookjesachtige bekoring. Hooge zonnebloemen wiegden, haast onzichtbaar, zacht in den winden

een fontein ritselde, koel en teer, over bloemen en groen. Paul ademde diep. Hij had altijd, zorgeloos en onbedacht, het leven genoten. Nu plotseling leek het hem grauw en dor. Hier was hij, in een moment van zwakheid er toe gekomen, inderdaad hierheen te reizen. Hier zat hij in een hotel en wist, dat hij niet zou gaan kennis maken met het meisje, dat zijn vader hem wilde zien trouwen en dat dit betekende: beter niet meer terugkeeren naar het

oogen, dat plotseling en zonder eenige aanleiding of verdienste zijnerzijds, een liefdesbriefje in zijn handen stopte.

Natuurlijk nam hij zich dadelijk voor, het alles als een grap of een vergissing te beschouwen en niet te gaan. En zoo stond hij dan den volgenden avond om kwart vóór elf al trouw op post, in een spanning, die hem alle narigheden bijna deed vergeten.

DE VACANTIE IS VOORBIJ, DE SCHOOL WEER BEGONNEN! Maar zoolang de leerlingen hun werk hervatten in een „lokaal” als hiernaast afgebeeld, onder het lommer der zachtruischende boomen van het Londensche St. Jamespark, zal de tegenzin in het naar schoolgaan wei niet zoo erg groot blijken.

Om half twaalf klonken de lichte stappen. Ditmaal had Paul tijd op te merken, dat het donkere haar aardig krulde bij de ooren, dat de oogen straalden en dat het meisje zelf vlug, gracieus, pittig en blijkbaar nog heel jong was.

„Goeden avond,” begon hij, maar meteen legde ze een hand op zijn mond, wat lang niet onaangenaam was.

„Niet praten,” fluisterde ze, „men kan nooit weten.... tot ziens.... breng het antwoord morgenavond!”

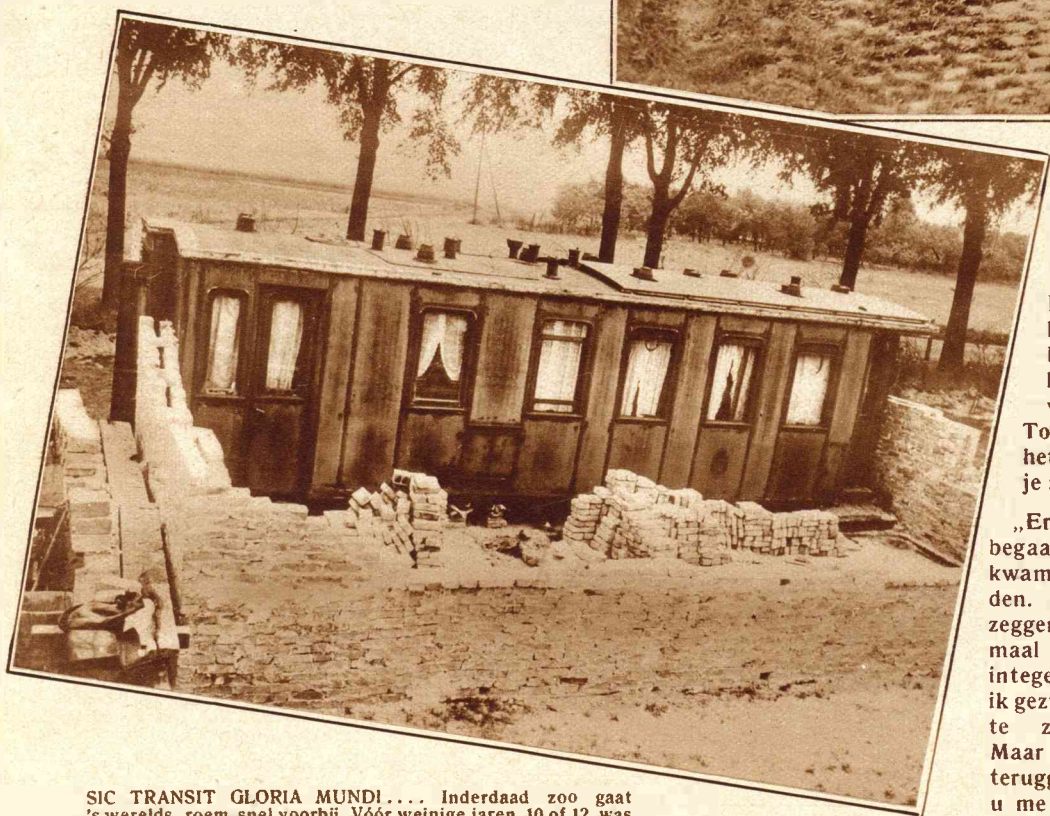
Ze lachte hem toe en verdween, vlug en licht, als een geshingelde elf.

Paul ging naar zijn hotel en las den brief.

„Mijn eenige lieveling”, stond er, „vreeselijk, dat ik heelemaal geen tijd heb om rustig met je te praten. Ik verlang er zoo naar! Liefste, de toestand is ellendig. Stel je voor, papa wil me laten trouwen met een zoon van 'n ouden kennis van 'em. Praatte een uur lang over zijn ouden vriend en dat hij geen zoon had en dat zijn schoonzoon dan opvolger in de zaak kon worden.... het was gewoon middeleeuwsch! In onze tijd met zulke dingen aan te komen! Natuurlijk heb ik hem gezegd, dat ik er

EEN GEDIPLOMEERD HERDER GEVRAAGD, zal men in de toekomst in de advertentiekolommen van bladen aller landen kunnen lezen. Want sinds kort is er in de onmiddellijke nabijheid van Parijs een internationale herderschool geopend waar gegadigden theoretisch en praktisch in alle onderdeelen van het herdersvak onderwezen worden om binnen het tijdperk van een jaar tot een goed herder gepromoveerd te worden. — Meester en leerling trekken er met een kudde op uit.

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI.... Inderdaad zoo gaat 's werelds roem snel voorbij. Vóór weinige jaren, 10 of 12, was dit eens een weelderig ingericht salonrijtuig van den Duitschen keizer en thans.... huist er een armoedig gezin in, ergens aan den buitenkant van de wereldstad Berlijn.

niet over dacht, maar hij hield een heel verhaal over ledigheid des duivels oorkussen, en dat ik verkwistend was en grillig en dat het goed voor me zou zijn, te trouwen en een serieuzer leven te beginnen, en allemaal méér van die dwaasheid. Hij sprak over jou als een „lichtzinnige, dwaze aap, heelemaal niet een man voor mij”. Hij beweerde, dat je me binnen een week zou bedriegen en meer van zulke dingen. Liefste, er moet een eind aan komen.... laten we vluchten, vóórdat die griezels hier komt, waarmee vader me zou willen zien trouwen. Een toonbeeld van deugd moet het zijn, stel je voor! Ik kus je duizendmaal! Apropos, het is misschien goed als je het weet, dat mispunt heet Paul Monti.”

„O,” zei Paul in zichzelf.

Hij vouwde het briefje op, staarde een tijdje voor zich, zag de roos in zijn knoopsgat, trok die er uit en keek er naar met een somber lachje. Het avontuurtje had opeens alle lichte charme verloren. Hij kwam zichzelf meer dan ooit als een stommeling voor.

Toeval.... zonderling toeval. Soms is het toeval wel eens gunstig.... maar zeker nooit voor ongeluksvogels als hij! En dus zóó was die Eva Wassenaar, die hij zich vurig had voorgenomen, niét te zullen trouwen. En die hem een „griezel” en een „mispunt” noemde....

Hij woude den heelen nacht en bleef besluiteloos tot aan den volgenden avond. Toen schreef hij het volgende briefje:

„Er is een vergissing begaan, uw briefjes kwamen in mijn handen. Ik wou u even zeggen, dat ik heelemaal niet braaf ben, integendeel, en dat ik gezworen had u niet te zullen trouwen. Maar daarvan ben ik teruggekomen. Wilt u me niet een kansje geven?

Paul Monti.”

Hij sloot de beide andere briefjes zuchtend bij zijn brief in en trok naar de afgesproken plaats. Toen het meisje verscheen, greep hij haar hand en fluisterde: „Luister.... ik moet even met u spreken....”

„Neen...., neen.... ik heb geen tijd....”

Ze was al weer weg met den brief; Paul trok mistroostig af. Zijn eenige hoopvolle gedachte was, dat Eva beslist niet zóó dol veel van dien anderen man kon houden, anders had zij toch zeker al, zoo niet gezien, dan gehoord en gevoeld, dat hij het niet was.

Hij kwam den volgenden avond terug, maar geen lichte stap verbrak de stilte, geen vlugge meisjesgestalte kwam tusschen het groen te voorschijn. En toen dat drie dagen geduurd had, nam hij een besluit, pakte zijn koffer en besloot, als zij ook vanavond niet kwam, af te reizen.... weg, de wereld in....

Maar zij kwam. Even bij half twaalf klonken haar lichte voetstappen en ditmaal had zij geen briefje bij zich, maar greep zijn arm en fluisterde: „Kom....”

Ze liepen vlug en zwijgend de donkere laan uit en een breederen, lichter en weg op. Toen verlangzaamde het meisje haar stap en zei: „Het is een gekke samenloop van omstandigheden.”

„Ja, heel gek,” zei Paul en keek haar heimelijk aan. Ze zag er nog veel liever uit dan hij gedacht had „Die.... idioot heeft vandaag geschreven, dat

hij naar het buitenland is vertrokken,” zei het meisje.

Paul dacht daar even over na. Toen helderde zijn gezicht op. „Het spijt me voor u,” zei hij, „maar nu is er dus een kansje voor den griezels?”

„Mij spijt het heelemaal niet,” zei ze vinnig. „Ik heb hem nooit vertrouwd.”

Paul was sprakeloos.

„En van u is het dwaasheid, opeens een meisje te willen trouwen, dat u nooit heeft gezien.”

„Toch wel gedeeltelijk,” protesteerde Paul, „en de stem, de atmosfeer.... u weet dat Romeo....”

„Onzin, Eva heeft u nooit ontmoet.”

Paul's hart maakte een sprong.

„Eva.... bent u dan Eva niet?”

Het meisje keek hem aan, alsof ze weer een van die krachttermen wilde gebruiken, die blijkbaar in de familie gewoonte waren.

„Maar mán,” zei ze tenslotte, „dan zou ik toch dadelijk geweten hebben, dat hij het niet was?”

„Maar.... maar.... u vertrouwde hem niet, dus kende hem ook en....”

„Ik kende zijn liefdesbetuigingen, die Eva me allemaal herhaalde,” zei het meisje, en trok haar neusje in rimpels. „Ik houd niet van mannen, die spreken van hun ziel en van eeuwige trouw.... Dat is het soort, dat er vandoor gaat, als het blijkt, dat papa toch niet toestemt en er niets te halen valt. Geef mij maar een jongen man, die gewoonweg zegt: „Ouwe jongen, ik mag je graag.... zullen we 't maar 's probeeren?”

„O,” zei Paul.

„Ik had geen idee dat hij het niet was.... Eva had gezegd, dat hij zou wachten met een roos in zijn knoopsgat. Hij was het wachten zeker moe geworden en had de bloem weggegooid. En u heeft die opgeraapt.”

Ze keek hem wantrouwend aan.

Paul schraapte zijn keel.

„Kijk 's, ouwe jongen,” zei hij, „dat was allemaal een malle vergissing, hè? Maar ik wou wel, dat je me de gelegenheid gaf om te bewijzen dat ik geen griezel ben, want ik vind je een verduiveld aardig kind.”

Het meisje keek naar hem van onder haar wimpers en een glimlachje trok haar mondhoeken op.

„U denkt zeker, dat het uw vader minder zal kunnen schelen welke van de meisjes Wassenaar of u neemt, hè?” vroeg ze.

„Ik denk,” zei Paul haar hand nemend, resoluter dan hij ooit in zijn leven iets gezegd had of gedaan, „dat het geluk soms ligt aan den kant van een weg.. je moet het weten op te rapen.”

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

De deur werd onmiddellijk door een ouden man, die kreupel liep, geopend. Mark kreeg den indruk, dat hij achter de deur had staan wachten.

De man hield een lampje in de hand. De omgeving achter de deur zag er verwaarloosd en morsig uit.

„Hierheen, mijnheer,” zei hij; „Bill wacht op u.”

„Ik zou graag willen dat je me eens vertelde, wie Bill is en waarom ik hier moet komen,” zei Mark.

„Ik weet er niets van, mijnheer; Bill heeft me alleen gezegd, dat u hier zou komen en dat ik u direct bij hem zou brengen.”

De kreuple man, die op den drempel der deur stond, keek in de eenzame straat en vroeg: „U hebt toch niemand meegebracht?”

„Zie zelf maar,” luidde het antwoord.

„Bill was daar zeer op gesteld. Ik weet niets van z'n zaken af, maar dat weet ik toch. Hierheen, mijnheer.”

Met kloppend hart volgde Mark den ouden man door de nauwe gang; hij werd gewaar, dat het huis groter was dan het van de straat af wel leek. Aan het einde der gang gekomen, maakte de kreuple een deur open. Ze liepen drie trapjes af en kwamen in een andere, korte gang, die ongeveer vijf meter lang was.

De kreuple stond stil, opende een tweede deur en zei:

„Bill is hier; hij wacht op u.”

Mark trad binnen. Hij bevond zich in een bijna ongemeubeld vertrek. Er stonden slechts drie stoelen en een eenvoudige vierkante tafel, waarop een brandende kaars.

De deur werd met een knip aan den buitenkant gesloten. Mark begreep, dat z'n vrees bewaarheid was. Hij was gevangen. Een gordijn aan de andere zijde der kamer werd opzij geschoven en een man stond voor hem.

„Neem plaats, mijnheer Martineau,” klonk het bedaard uit z'n mond; ik dank u, u bent precies op tijd.”

Het was de stem van Imri Clarke, die in z'n ooren klonk, maar veranderd. Het was niet meer het welwillend, vriendelijk geluid van vroeger, maar het klonk beslist en scherp, bijna met een metaalklank.

„Ik denk, dat u verwonderd bent, mij hier te zien?”

„Volstrekt niet,” zei Mark.

Een straal van woede schoot uit het donker oog van Clarke. Wat had deze man een geheel ander voorkomen gekregen!

„Ik dacht, dat ik u op deze manier wel onder m'n bereik kon krijgen. Overigens behoef ik u zeker niet veel verklaring en uitleg te geven?”

„Niet?”

„Ik moet een onderhoud met u hebben, zelfs nadat u me de eer van een bezoek in m'n woning op Gravetown Square hebt aangedaan. U is zeer nieuwsgierig, mijnheer Martineau. Hebt u er nooit aan gedacht, dat nieuwsgierigheid gevaarlijk kan zijn?”

„Dat kan een enkele maal weleens het geval wezen,” luidde het kalme antwoord; „over 't geheel is het een menselijke eigenschap, die z'n nut kan hebben.”

„Ik geef u de eer, die u toekomt,” hernam de kleine man; „u bent intelligent en handig; u laat niet gauw iets los, wat u aangepakt hebt. Ik bewonder u oprecht om deze eigenschappen. Zelf ben ik een weinig laf van aard, maar moed bewonder ik in anderen. Eén ding heeft me echter in u getroffen: u bent zeer handig in het bouwen van luchtkasteelen. Men kan u soms er tusschen nemen als een kind.”

„Och, dat overkomt ieder onzer wel eens,” luidde het met opzet gegeven ontwijkend antwoord.

„Ja, dat zal wel zoo zijn. Maar laat me u dit zeggen; de weg door u in deze aangelegenheid ingeslagen, verradt een groot zelfvertrouwen, ik mag wel zeggen, vermetel vertrouwen in u zelf. Natuurlijk bestonden er van uw kant zeer dringende redenen. Ik erken, dat de manier, waarop men u behandeld heeft, zeer pijnlijk voor u was. Uw carrière was in haar aanvang reeds gebroken, terwijl er alle kans was, dat uw levensgeluk voor altijd was verwoest. Daarbij komt, dat u eerzuchtig bent. U wilde met alle geweld carrière maken, een geacht en aanzienlijk man in de samenleving worden. Maar dat is nog niet alles: u werd verliefd, nietwaar?”

„Wat u daar zegt is heel aardig,” zei Mark, „maar u hebt me toch zeker niet verzocht hier te komen om mij dit te zeggen.”

„Neen,” antwoordde Imri, „geloof me, ik zeg u dit alles met de beste bedoelingen. Ik bewonder u. Daarom wil ik u helpen. Ga even zitten en laten we de zaak kalm met elkaar bespreken. U verkeert zeker in de meening, dat u het geheim van den dood van den ouden man ontdekt hebt? Maar zoo zeker van het geheim van het overlijden van mijn secretaris is u toch niet, wel?”

Mark zag Imri Clarke oplettend maar zwijgend aan.

„U is dus niet van plan om te antwoorden? Zelfs niet om eenvoudig ja of neen te zeggen? Enfin, het komt er ook niet op aan. Het geheim moet een geheim blijven.

De jonge man bleef zwijgen. Hij begreep, dat dit onderhoud nog niet z'n beslissend hoogtepunt bereikt had.

„U was zeer verwonderd over den naamlozen brief, dien u vanavond hebt ontvangen?”

„Inderdaad, zeer verwonderd.” No. 25
„Dat dacht ik wel. Eigenlijk gezegd, was het een vrij lompe poging om u hier te krijgen. Maar de poging is gelukt, dat is het voornaamste. Ik wil u een voorstel doen.”

Mark nam een luisterende houding aan.
„Het is u natuurlijk bekend, dat u absoluut niets hebt uit te staan met den dood van dien achtenswaardigen heer Abraham Robertshaw,” zoo hernam Imri Clarke; „natuurlijk denkt u hen op 't spoor te zijn, die zijn dood op hun geweten hebben. Dit heeft u zeer getroffen; u is er geheel van ontdaan, is 't niet? Uw plannen werden er door vernietigd. Laat ik u ook dit nog zeggen: ofschoon u dat liefst niet wilt weten, zoo is het u maar al te goed bekend, dat het geval zelf onoverkomelijke moeilijkheden voor u oplevert. Het zal u onmogelijk zijn, de gezworenen te overtuigen en dat weet u.”

Mark antwoordde nog steeds niet, maar dacht des te beter na.

„Wat voor u van groot belang is,” zei Imri Clarke weer, „is, uw onschuld te bewijzen. Uw belang brengt mee, dat de menschen in uw onschuld gelooven en weten, dat u niets te maken hebt met de aangelegenheden, die verband houden met den moord op Robertshaw. Dat is ook heel natuurlijk. Nu, dit kan geschieden en onder zekere voorwaarden zal het ook geschieden. Er is nog iets anders; u bent, zooals ik reeds zei, eerzuchtig; u brandt van verlangen om naam te maken. U bent op het punt dit te doen. Voor een jong, pas gepromoveerd advocaat hebt u in dit opzicht niet te klagen. U bent echter nog pas aan 't begin van uw loopbaan. Ik ben een oud man, iemand dus die in den regel niet veel met liefdesaangelegenheden op heeft. Maar ik verzeker u, dat, wanneer eenmaal uw naam van elke verdenking aan misdaad gezuiverd is en dat zal geschieden, ge het meisje uwer keuze zult trouwen. Rijkdom, neem, het meisje, dat u bemint tot vrouw, dit alles wacht u in de toekomst, als u m'n voorwaarden aanneemt. Wat zegt u daarop?”

Mark die z'n oogen niet van Imri Clarke's ge-
laet afgewend had, terwijl deze sprak, bleef kalm en antwoordde:

„Wat u daar zegt, is zeer mooi en aardig, maar de voorwaarden aan dit alles verbonden?”

„Die voorwaarden zijn heel eenvoudig. Van heden moet u uw onderzoek inzake de schuldigen van den moord op Robertshaw en Barret staken en deze zaak laten rusten. Dit is alles.”

Uiterlijk bleef de jonge man kalm, maar z'n hart klopte onstuimig. Nu wist hij, dat z'n moeiten en zorgen, dat z'n onderzoek niet tevergeefs geweest waren; dat dit alles doel getroffen had. Hij was nu op het juiste spoor. De man, die daar voor hem zat, had reden om hem te vreezen.

„En intusschen,” zei hij langzaam, „zou de onschuldige lijden en de schuldige vrij rond loopen.”

„Neen, dat zou niet het geval zijn. Het is niet noodig, dat de onschuldige lijdt. Wat den schuldige betreft, herhaal ik wat ik reeds gezegd heb; u bent een handig jong mensch, maar u gebruikt uw handigheid verkeerd. Is hij soms de schuldige, dien gij ver-

De trouwe overblijvende machter.

denkt? Dat weet u wel beter. Ik behoef u dit niet nader uit te leggen; u is verstandig genoeg om me te begrijpen."

"Dus daarin bestaat uw aanbod?" vroeg Mark.

De kleine man knikte bevestigend; een sluw glimlachje speelde om z'n lippen.

"Ik begrijp uw glimlachen niet."

"Best mogelijk, maar dat komt er ook niet op aan. Ik dacht aan hetgeen er zou gebeuren, als u weigerde op m'n voorstel in te gaan. Ja, wat dan?"

"Ik begrijp wel, wat er dan zou gebeuren," zei Mark.

"Ik verzeker u, dat u dat niet weet. Zie jong-mensch, ik word langzamerhand oud. U kunt me gelooven of niet, maar het instinct van zelfbehoud is zeer sterk in mij ontwikkeld. U begrijpt misschien wat ik daar mee bedoel. Verondersteld dus, dat u zou weigeren om op mijn voorstel in te gaan, wat dan?"

"Het zou voor u niet aangenaam zijn, wanneer het algemeen bekend werd, dat de heer Imri Clarke mij omstreeks middernacht dit voorstel gedaan heeft. Het zou een vreemden indruk maken en een geweldige sensatie verwekken, wanneer ik morgen voor 't gerecht ten aanhoore van iedereen zou meedeelen, wat u me gezegd hebt."

"M'n beste jongen," zei hij — en weer vertoonde zich 't sluwe lachje om z'n mondhoecken — „m'n beste jongen, de heer Imri Clarke spreekt op het oogenblik niet met u. Deze heeft sinds twee uur een belangrijk onderhoud over een partij kostbare juweelen met twee deskundigen; niet hier, maar in Gravetown Square no. 32. Deze deskundigen zijn algemeen bekend in Londen en iedereen zou hen op hun woord gelooven. Volgens de wet noemt men dit, zooals u weet, een alibi. Verondersteld dus, dat u morgen een verslag van dit onderhoud met Imri Clarke zou geven, dan zou dat uw positie als verdediger van dat jonge meisje onmogelijk maken, althans in gevaar brengen. U kunt niet tegelijk verdediger en getuige zijn. Dat is immers tegen de wet. En dan, wie zou u, ten overstaan van het feit, dat ik zooeven constateerde, gelooven? Immers niemand. Bovendien, aan dit alles heb ik geen oogenblik gedacht."

"Waar dacht u dan aan?"

"Alleen daaraan, dat, wanneer u mijn voorwaarde niet aanneemt, u, noch morgen, noch ooit weer in de rechtszaal zult verschijnen."

Mark was geen lafaard. Hij had zorgvuldig het voor en tegen gewikt en gewogen, alvorens hier in dit nachtelijk uur te verschijnen. Maar toch voer hem een huivering door de leden bij de laatste woorden van den kleinen man. Hij sprak de woorden op zulk een dreigenden toon uit; z'n gelaat nam zulk een wreede uitdrukking aan, dat er geen oogenblik aan z'n ontzettende bedoeling te twifelen viel.

"Ik zou op dit oogenblik," zoo ging Imri Clarke voort, „zonder zelf het minste gevaar te loopen, het geheele val van den moord op dien ellendigen Abraham. . . rshaw kunnen vertellen en dat van mijn overleden secretaris inclusief, die mij in den laatsten tijd leelijk in den weg stond. Niemand zou dit ooit te weten komen, eenvoudig daarom niet, omdat mijnheer Mark Martineau, nooit in de gelegenheid zou zijn om te herhalen hetgeen ik hem gezegd heb. Zou u het dus niet verstandiger vinden, dat we een overeenkomst sloten? Ik beloof u, op m'n woord van eer, dat u de gelegenheid gegeven zal worden om dat arme jonge meisje vrij te spreken; dat u in staat zult zijn u in 't oog van het publiek te rehabiliteeren, dat uw reputatie als bekwaam advocaat gevestigd zal worden. Daardoor ligt een schitterende toekomst

voor u open. De eenige voorwaarde is, dat u geheel afziet van uw verder onderzoek in deze aangelegenheid."

"Ik zou wel eens willen weten," zei de jonge advocaat, „waarom u zoo bang voor dat onderzoek bent?"

"Dat zal ik u zeggen, jongmensch, ofschoon ik persoonlijk niets te vreezen heb, is het me toch zeer veel waard, dat sommige dingen niet aan 't licht komen. Die dingen raken echter niemand persoonlijk. Niemand zal er door in ongelegenheid geraken en ik beloof u, dat door uw gedragslijn niemand onrechtvaardig zal veroordeeld worden. U ziet wel, dat ik uw gewetensbezwaren weet te eerbiedigen. Wanneer u daarentegen zoo onver-

Wie zou zoo'n meesteres niet gehoorzamen?

standig bent om te weigeren, nu, dan moet u zelf de gevolgen van uw onverstand maar ondervinden."

Nadat hij dit gezegd had, haalde de kleine man minachtend de schouders op.

"U wilt daarmee zeggen!" vroeg Mark.

"Dit, dat de deur achter u gesloten is en," hier haalde Imri een electrisch knopje uit z'n zak, „dat ik een aantal handlangers heb, die op m'n wenken vliegen. Binnen zes meter afstand van hier staat er op het oogenblik een half dozijn klaar. Eén druk op dit knopje, en . . . „Die arme Martineau," zal men morgen zeggen, wanneer zijn lijk op een der zandbanken aan de oevers van de Theems aanspoelt en gevonden wordt. „Alweer een onschuldige slachtoffer!" Maar wat zou Mark Martineau daaraan hebben? Wanneer iemand beklaagd wordt na zijn dood, dan heeft hij daar zelf weinig aan. Maar ik ben vreedzaam van aard en houd niet van gewelddadig optreden."

En zou u meenen, dat het spel, dat u denkt te spelen, en waarvan u zooeven een verklaring gaf, onontdekt zou blijven?"

"De kleine man begon opnieuw te lachen. „Wie zou dit ontdekken? Bovendien, wat zou ik moeten doen?"

"Ik weet wat U doen moet."

"Wat dan?"

"De deur open maken en me uitlaten."

"Dat is onmogelijk, m'n jonge vriend."

"Vóórdat ik vanavond hier kwam, ben ik in Scotland Yard geweest. Wanneer ik binnen veertig seconden niet uit dit huis ben, dan zal de deur geforceerd en ingeslagen worden."

Nauwelijks had hij dit gezegd, of de kleine man

stak zijn handen in z'n zak. Mark begreep, dat z'n leven aan een draad hing. Zonder een oogenblik te aarzelen blies hij de kaars op tafel uit, waardoor de kamer in duisternis gehuld werd. Nauwelijks was dit geschied, of hij hoorde den knal van 'n schot. Een regen van vonken flikkerde voor zijn oogen, terwijl een brandend gevoel op zijn gelaat hem een kreet van pijn ontlokte. Maar hij beefde en was ongedeerd en van de gelegenheid gebruik makend luisterde hij scherp naar de een of andere beweging van zijn aanvaller, met het doel om hem vast te grijpen en gevangen te nemen. Hij dacht, dat, als hem dit gelukte, Imri Clarke's wapens tegen hem zelf gekeerd zouden worden. Wanneer de kleine man eenmaal in verzekerde bewaring was genomen, dan zou z'n zoogenaamd alibi hem niets baten, terwijl het pistool waarmee hij het schot op hem gelost had, het bewijs van zijn moorddadig voornemen zou leveren.

Hij gaf geen geluid en durfde nauwelijks adem te halen. Tien, twintig, veertig seconden gingen voorbij, toen hoorde hij een gedruisch dicht in z'n nabijheid. Hij liep in de richting van het gedruisch en kwam in onzachte aanraking met de tafel. Hij struikelde en viel, waardoor z'n hoofd tegen een der hoeken van de tafel aanbonsde. Een oogenblik raakte hij de kluts kwijt, maar ook slechts één oogenblik.

Hij hoorde het geluid van zware slagen tegen de deur; klaarblijkelijk was men bezig deze open te breken. Er volgde een geweldig gekraak. De deur was ingeslagen. Inspecteur Bancroft en drie politieagenten stonden een oogenblik later in 't vertrek.

"Alles is toch in orde, mijnheer Martineau?" vroeg Bancroft.

"Alles is in orde. Hij kan niet ontsnapt zijn."

De lantaarn van een der agenten wierp haar stralen door 't vertrek, maar er was geen spoor van mijnheer Imri Clarke te zien.

"Vlug, vlug, zoek hem!" riep Mark. „Het is onmogelijk dat hij het huis verlaten heeft,

zoek achter dat gordijn! Ik weet zeker dat daar een deur is!"

Hij geraakte zóó opgewonden onder het spreken, dat hij voor een oogenblik geheel van streek was en niet wist wat er om hem heen gebeurde.

"Vertel eens gauw wat u overkomen is?" vroeg inspecteur Bancroft.

"Hebt u hem gepakt?"

"Gepakt? Neen."

"Maar hij moet hier in huis wezen. Hij kan het niet verlaten hebben, zonder dat u hem gezien hebt. U hebt toch uw maatregelen genomen, waardoor zoowel de achter- als de voorzijde van het huis bewaakt werd?"

De inspecteur keek teleurgesteld.

"Ik heb 't huis van den zolder tot den kelder onderzocht, maar heb niemand gevonden."

Een half uur later reed Mark met den inspecteur in een taxi naar Scotland-Yard. Zij waren druk met elkander in gesprek; de inspecteur deed verschillende vragen die Mark beantwoordde.

"Het ergste is," zei Bancroft ten slotte, „dat we niets kunnen bewijzen."

"Nog niet."

"Ik heb Simpson en twee agenten daar achtergelaten," hernam de inspecteur. „Simpson is de flinkste brigadier dien ik heb. Als hij nog in dat huis is, dan zal hij hem ook vinden."

"U hebt niet met een gewoon misdadiger te doen," zei Martineau, „uw mannen zullen hem niet vinden. We moeten een anderen weg inslaan."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Partij-jurken voor onze Dochtertjes

De schooljurken voor onze meiskens houden we heel eenvoudig. Ook bij de nieuwste modellen zien we slechts de gladde jurk met uitspringende plooiën in het midden van voren, van achteren en aan weerszijden; het gladde lijfje met plooirokje en ceintuur, de eenvoudige deux pièces en ook wel jurken aan één stuk, waarbij het deux-pièces-idee slechts is gemarkeerd.

twaalf tot vijftien ongeveer iets properigs hebben. Voor haar is zoo'n wijd uitstaande tafjurk natuurlijk allerminst geschikt. Maar in 'n geplooiden jurk, zooals die van onze derde afbeelding, zal zoo'n klein dikkertje grooter en slanker lijken. Ook de elegante strik, die met lange slippin over den rug neer hangt, verhoogt nog het slankheids-effect van deze sierlijke jurk, waarvan de plooiën op de heupen door een ceintuur met smalle biesjes wordt bijengehouden.

Zachte rose mousseline de soie vormde het materiaal van dit toiletje dat, evenals de beide andere, werd ontworpen door het modehuis Jenny Billiocq. PAULA DEROSE.

*Stijljurk van pastelblauwe taf-zijde, gegarneerd met
crêpe georgette.*

*Kinderjurk van champagne-kleurige MOUSSELINE DE SOIE, ge-
garneerd met ingerimpeld blauw fluweelband.*

Veel meisjesjurken hebben een glad schouderstuk, waar de jurk eenigszins ruim is aangezet. En 'n plat rond kraagje met strik van voren is voor jonge meisjes nog steeds zeer modieus. Gebloemde stoffes worden meestal afgebieisd met 'n effen gaarneerskleur, maar overigens is eenvoud het parool bij alle meisjesjurken voor dagelijksch gebruik.

Anders is het met de jurken voor speciale feestelijke gelegenheden. Er wordt aan de nieuwste partijjurken voor onze kleine meisjes en aankomende bakvischjes zeer veel zorg besteed. Voor de heele kleintjes zelfs worden er tafjurken ontworpen in zachte pasteltinten, waarvan het korte lijfje en het wijde rokje met schulpvormig opgenaaide smalle ruches is versierd. Een aan één stuk geknipt, wijd uitvallend jurkje zag ik vanivoorkleurig crêpe de chine, met een grooten strik op den linker schouder, vanwaar 'n paar linten schuin over de voorbaan heen genaaid een aardige garnering vormden.

Zeer feestelijk is de kinderjurk op deze bladzijde van champagnekleurig *mousseline de soie*, rijk gegarneerd met ingerpeld lichtblauw fluweelband.

Een zeer flatterend model voor de wat grotere meisjes is de zoogenaamde stijljurk. Onze afbeelding geeft er met het sierlijke arrangement der strooken een aardige variatie van. Pastelblauwe tafzijde vormde het materiaal voor deze jurk, waarvan de strooken versierd zijn met een randje van crêpe georgette en zeer smalle biesjes.

Hoe flatteerend zoo'n jurk echter ook zijn mag voor deze slanke meiskens, er zijn er ook, die juist op den leeftijd van

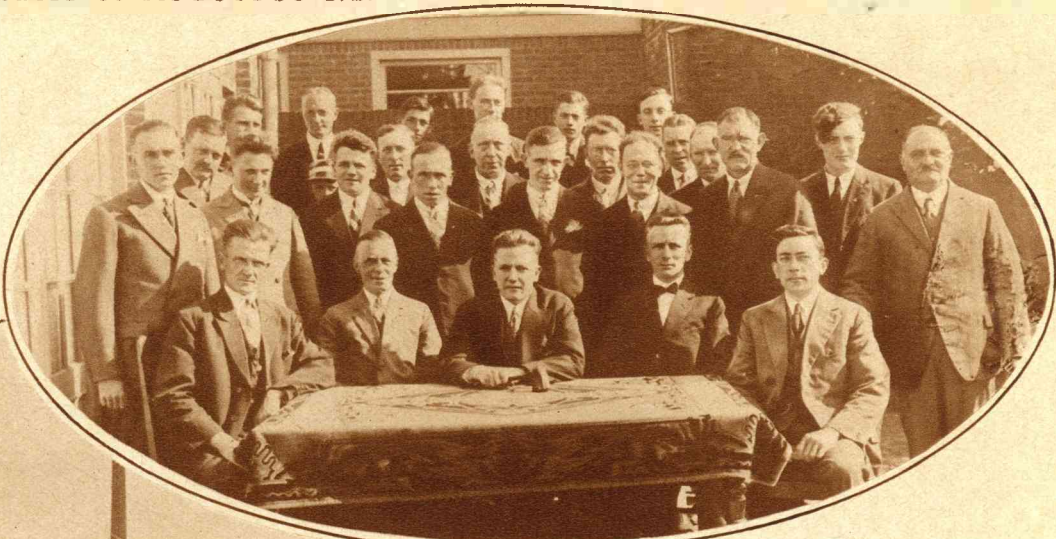
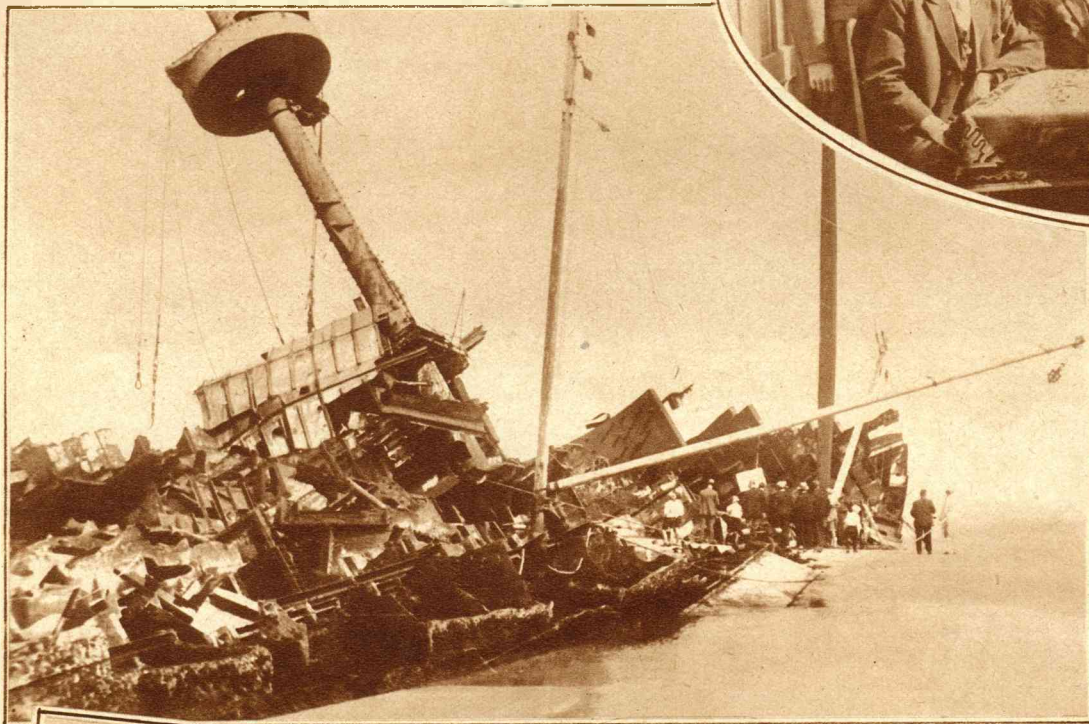

Geplooiide jurk van zacht rose MOUSSELINE
DE SOIE

SUNLIGHT ZEEP
Lr is
geen SUNLIGHT ZEEP
betere

Uit de Provincie

Het Engelsche oorlogsschip „Prince George” dat enkele jaren na den oorlog te Camp bij Petten is gestrand, is voor een groot gedeelte gesloopt. Bij laag water blijkt echter dat nog heel wat arbeid zal noodig zijn voordat van geheele verdwijning sprake kan zijn. Op de foto hieronder zien wij dat bij laag water men genoeglijk tot in het wrak kan wandelen, waar dan ook een veelvuldig gebruik van gemaakt wordt.

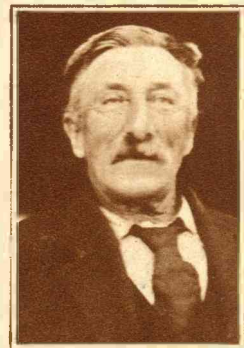
Zondag 1 September herdacht de postduivenvereniging „Hollands Noordpunt” onder groote belangstelling haar 20-jarig bestaan. Bijgaande opname van bestuur en leden maakten we op den feestdag.

De pantserplaten van het voormalige oorlogsschip zijn van een enorme dikte. Het jongmensch op deze foto hebben wij bij een brok van deze pantserplaat gezet en daaruit blijkt wel de juiste dikte.

Foto rechts: de heer D. van Maarleveld hoopt 6 September a.s. den dag te herdenken waarop hij voor 50 jaar als machinist bij den Polder Boekelermeer werd aangesteld.

Ter herdenking van het 50-jarig Nederlandschap van de Koningin Moeder zijn te Huizen groote feesten gehouden. Den laatsten dag werd een openluchtspel opgevoerd, voorstellende een bezoek van Michiel Adriaanszoon de Ruyter aan Hellevoetsluis. Hierbij een drietal momenten uit bovengenoemd spel. Hiernaast links: De vrouwen en mannen gaan een bezoek brengen aan de buitengaats liggende schepen.

De bevolking begroet een der officieren van de Ruyter.

Hiernaast: Een Engelsch spion, die getracht heeft de schepen in brand te steken, wil men op den brandstapel werpen.

Het V. V. A. junioren toernooi. Hieraan werd deelgenomen door de vereenigingen Ajax, Allen Weerbaar, Blauw Wit, Bloemendaal, D. E. C., Hercules, Kampong, Olympia, U. V. V., V. V. A., Wilhelmina en Z. V. V. Op onze foto zijn alle ploegen aanwezig. Links op de kiek (met scheepsröeper) de heer Steur, die Zondag druk werk had om het jonge volkje aan den gang te houden.

SPORT VAN ZONDAG

Jeugd en Blijheid

Het speelt ons werkelijk op dezen stralenden Zondag niet naar de Kruislaan te kunnen trekken. Zon, zon, zon en van geluk stralende jongensgezichten. Het moet daar een dag uit duizenden zijn geweest.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. V.V.A. had Zondag de jeugd. Moge haar een schitterende toekomst zijn weggelegd.

Zooals A.F.C. succes heeft gehad met haar A.R.O.L. beker heeft V.V.A. het met deze soort wedstrijden. Pa Steur heeft eer en naar wij vertrouwen ook voldoening van zijn werk.

Een zoo groote schare jongelui zoo aangenaam bezig te houden als dit gedurende de laatste jaren op het V.V.A.-terrein geschiedt, eischt een groote hoop werk en vele opofferingen van de zijde der organisatoren. Ditmaal moet de voldoening voor

Drukte op het V. V. A. terrein. De juniorploegen van V. V. A. en Olympia (Gouda) in actie.

de finale heeft geplaatst dan haar Bredasche tegenstanders, hetgeen ongetwijfeld wel eenigen invloed op het resultaat zal hebben uitgeoefend. Allereerst waren de Zebra's zoo gelukkig de eerste demi-finale te kunnen spelen, wat in gegeven omstandigheden al een groot voordeel was. Bovendien hadden zij met V.V.A. minder moeite dan N.A.C. met H.B.S., waarvan eerstgenoemde ploeg, tusschen de beide wedstrijden in, maar heel weinig tijd kreeg om weer wat op haar verhaal te komen.

Intusschen onze hulde aan de zebra's, die het seizoen op een zeer succesvolle wijze zijn begonnen.

Een prachtige inzet voor de a.s. competitie.

Ook hier den organisatoren heil! De wedstrijden om den A.R.O.L.-beker genieten al een even groote vermaardheid in den lande als die om den Zilveren Bal.

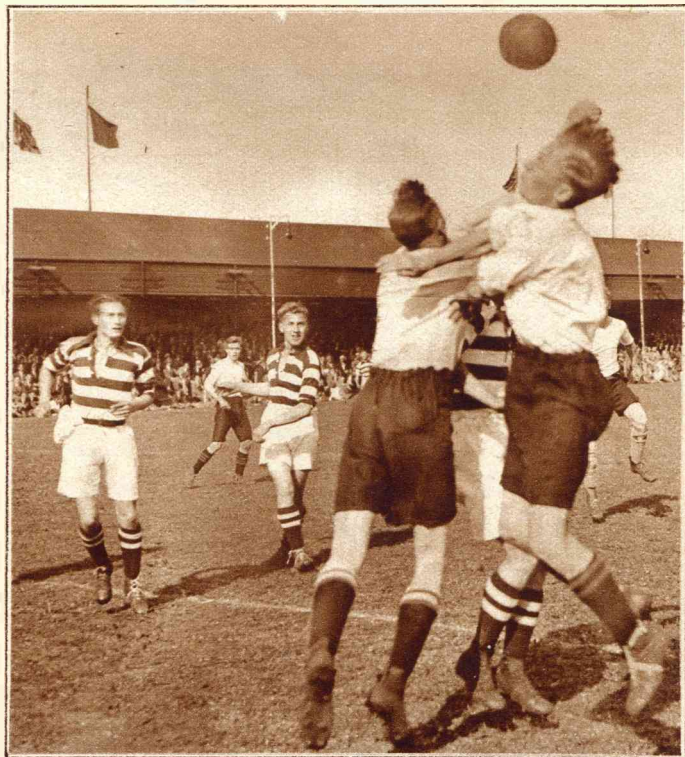

De eindstrijd om den A. R. O. L. beker tusschen Blauw Wit en N. A. C. Schendeler in actie bij één der Bredasche aanvallen.

de V.V.A.'ers echter al bijzonder groot zijn, gezien hun eigen jongens in de juniorenafdeeling de hoogste trofee binnenhaalden. Mogen de V.V.A.'ers ons nog vele dagen van ongekunstelde jongensvreugde schenken. De zaak is er in goede handen.

Ook het toernooi om den A.R.O.L.-beker behoort al weer tot het verleden. De spelers zullen zich Zondag wel hebben afgevraagd hoe warm het was en hoe ver, doch dit heeft aan de prestaties maar weinig afgedaan. De eindstrijd tusschen Blauw-Wit en het Bredasche N.A.C. stond zelfs op een heel goed eerste klasse peil, ondanks het feit nog wel dat beide clubs reeds een wedstrijd achter den rug hadden.

Hierbij dient opgemerkt dat Blauw-Wit zich een rijke makkelijker in

Onder groote belangstelling werd Zondag op het terrein van A. F. C. de eindstrijd om den Arol-beker gespeeld. Nog een kiekje voor het Amsterdamsche doel.

Tenslotte nog iets over cricket, de scheidende zomersport. De laatste dagen van Augustus zijn voor Amsterdam op het gebied der cricketsport bijzonder belangrijk geweest, gezien het bezoek van het Engelsche Rijnleger-team.

Er is ons tijdens deze ontmoeting gebleken dat de hoofdstad niet alleen meer beoefenaars van cricket gaat tellen, doch dat eveneens het aantal kijklustigen

De cricketwedstrijd Ned. Elftal—Rhine Army 'op het terrein van V.R.A. bij het Stadion. Schmeink bowlt op Nevill, den Engelschman, die Zaterdag een century scoorde.

Hiernaast: Een wederzijdsche huldiging. Haarlem ontving ter gelegenheid van haar 40-jarig bestaan toen zij Zaterdag bij H.F.C. te gast was van deze vereeniging 'n fraaien beker, welken voorz. Dr. Spoelder aan den heer Hin, voorz. van Haarlem, overhandigt. De heer Hin bood op zijn beurt de 50-jarige jubelaresse 'n bloemenhulde aan.

Zeilwedstrijden van de Koninklijke op het buiten IJ en de Zuiderzee. Hierboven een mooi plaatje van één der regenboogklassers op den wijden plas.

Hiernaast: Eenige 6 M. klassers hebben den strijd aangebonden.

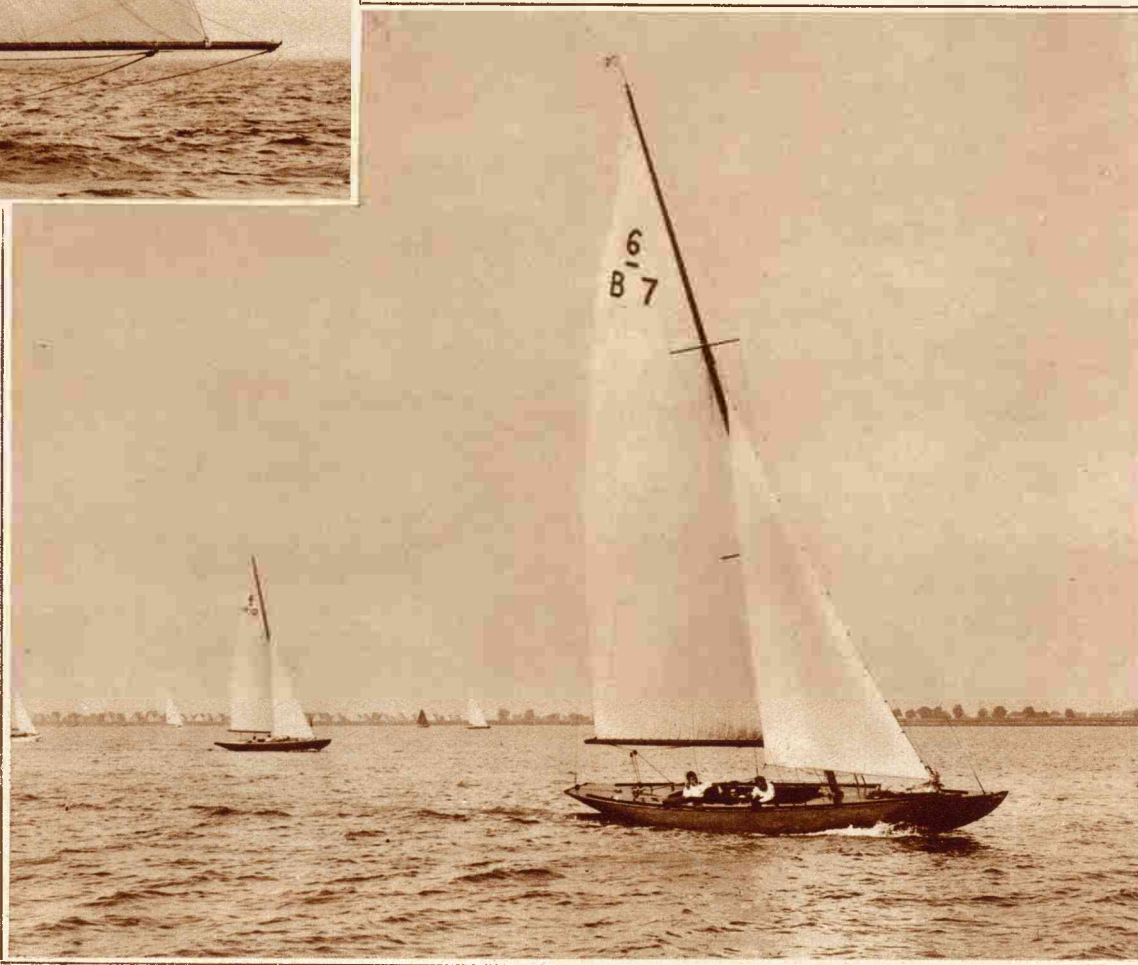
toeneemt. Zaterdag b.v. was het recht gezellig rond het groote V.R.A. terrein.

Op dien dag hebben de Engelschen, die men aanvankelijk niet te sterk waande, de aanwezigen op bijzonder goed cricket vergast. Later op den middag deed ook Max Jansen het publiek nog genieten van talrijke fraaie slagen.

Natuurlijk was de aandacht in het bijzonder gevestigd op de jeugdigen Amsterdammer van Stuijvenberg, die dank zij zijn drie opeenvolgende centuries een plaatsje in de vertegenwoordigende Hollandsche ploeg had gekregen.

Maar een cricketspeler is nu eenmaal geen machine. De vierde century bleef achterwege en Stuijvenberg faalde tweemaal. Jammer, doch volkomen begrijpelijk.

Een waardig besluit van het voor Amsterdam zeer gunstig verlopen seizoen was Zondag de wedstrijd V.R.A.—V.V.V., waarin Rincker c.s. revanche namen op de aan de Kruislaan geleden nederlaag. Bat en bal hebben weer voor 8 maanden afgedaan.

Louis Poolman als inspecteur Davies.

Mies van Kerckhoven als Flora Ackroyd.

Louis de Bree als dokter Sheppard.

KOPSTUKKEN UIT „ALIBI”

Een detective-spel
VAN MICHAEL MORTON

Cor Ruys voert met zijn „Ned. Indisch Tooneel” dit inderdaad uiterst boeiend en spannend detective-drama op in het Centraal Theater. In de eerste taferelen nog wat verwarrend door het achtereenvolgende, snelle op- en aftreden via een groot aantal zij- en achterdeuren van personages, wier verhouding tot elkander den toeschouwer niet direct duidelijk is, wordt de situatie allengs scherper afgeteekend, maar tevens meer ingewikkeld en onoplosbaar voor wat betreft de alles beheerschende vraag: wie is de moordenaar van den rijken Sir Roger Ackroyd? Totdat door den scherpzinnigen Franschen detective Poirot, uitnemend uitgebeeld door Cor Ruys, tenslotte de persoon wordt

Cor Ruys, de beroemde detective Poirot, aan wiens scherpzinnigheid de door niemand verwachte oplossing te danken is.

aangeduid wiens geweten met de afschuwelijke misdaad is belast. Maar dit geschiedt pas aan het slot van dit niet bijster opgewekte drama, hetwelk ons echter wel tot op de laatste minuut in een stijgende spanning houdt. Het spel der optredende figuren is wel berekend om een sombere, ietwat beklemmende sfeer te scheppen, hoewel de groote mate van geheimzinnigheid van deze of gene, bijv. den butler Parker, ons wel eenigszins ongemotiveerd voorkomt. Ook lijkt ons de suggestie tot zelfmoord, waarmede de detective den schuldige zijn misdaad boeten laat, niet geheel te verdedigen. Overigens: een zeer kijkwaardig tooneel-spel. D.

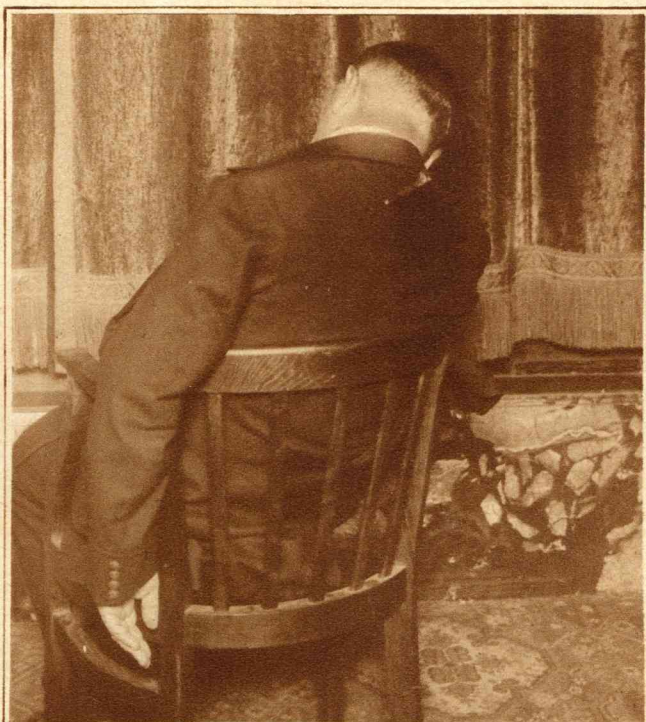
Dolly Bouwmeester, die de rol van Caryl Sheppard uitbeeldt.

De secretaris van den vermoorde, Jan C. de Vos Jr.

Louis Borel in zijn rol van butler Parker.

Hiernaast: Hoe Sir Roger Ackroyd, uitstekend getypeerd door Nico de Jong, in zijn stoel door een dolksteek vermoord, gevonden werd.

Sir Roger Ackroyd, wiens moord den inzet vormt van dit criminalistisch drama.